

Урядовий офіс координації європейської та євроатлантичної інтеграції Секретаріату Кабінету
Міністрів України

Переклад затверджений

Виконуючий обов'язки генерального директора
Урядового офісу координації європейської та
євроатлантичної інтеграції
Секретаріату Кабінету Міністрів України
(найменування посади)

(підпис)

Д. В. Чорний
(ініціали та прізвище)

10 лютого 2023 р.

Цей текст слугує суто засобом документування і не має юридичної сили. Установи Союзу не несуть жодної відповідальності за його зміст. Автентичні версії відповідних актів, включно з їхніми преамбулами, опубліковані в Офіційному віснику Європейського Союзу і доступні на EUR-Lex. Зазначені офіційні тексти безпосередньо доступні за посиланнями, вставленими у цей документ

► В

ДИРЕКТИВА РАДИ 2011/16/ЄС

від 15 лютого 2011 року

про адміністративну співпрацю у сфері оподаткування та про скасування Директиви 77/799/ЄЕС

(ОБ L 064, 11.03.2011, с. 1)

Зі змінами, внесеними:

Офіційний вісник

		№	сторінка	дата
► M1	Директивою Ради 2014/107/ЄС від 09 грудня 2014 року	L 359	1	16.12.2014
► M2	ДИРЕКТИВОЮ РАДИ (ЄС) 2015/2376 від 08 грудня 2015 року	L 332	1	18.12.2015
► M3	ДИРЕКТИВОЮ РАДИ 2016/881 (ЄС) від 25 травня 2016 року	L 146	8	03.06.2016
► M4	ДИРЕКТИВОЮ РАДИ (ЄС) 2016/2258 від 06 грудня 2016 року	L 342	1	16.12.2016
► M5	ДИРЕКТИВОЮ РАДИ (ЄС) 2018/822 від 25 травня 2018 року	L 139	1	05.06.2018
► M6	ДИРЕКТИВОЮ РАДИ (ЄС) 2020/876 від 24 червня 2020 року	L 204	46	26.06.2020

Із виправленнями, внесеними:

► C1 Виправленням, ОБ L 031, 01.02.2019, с. 108 (2018/822)

▼ В

Цей текст слугує суто засобом документування і не має юридичної сили. Установи Союзу не несуть жодної відповідальності за його зміст. Автентичні версії відповідних актів, включно з їхніми преамбулами, опубліковані в Офіційному віснику Європейського Союзу і доступні на EUR-Lex. Зазначені офіційні тексти безпосередньо доступні за посиланнями, вставленими у цей документ

► В **ДИРЕКТИВА РАДИ 2011/16/ЄС**

від 15 лютого 2011 року

про адміністративну співпрацю у сфері оподаткування та про скасування Директиви 77/799/ЄЕС

(ОВ L 064, 11.03.2011, с. 1)

Зі змінами, внесеними:

		Офіційний вісник		
		№	сторінка	дата
► M1	Директивою Ради 2014/107/ЄС від 09 грудня 2014 року	L 359	1	16.12.2014
► M2	ДИРЕКТИВОЮ РАДИ (ЄС) 2015/2376 від 08 грудня 2015 року	L 332	1	18.12.2015
► M3	ДИРЕКТИВОЮ РАДИ 2016/881 (ЄС) від 25 травня 2016 року	L 146	8	03.06.2016
► M4	ДИРЕКТИВОЮ РАДИ (ЄС) 2016/2258 від 06 грудня 2016 року	L 342	1	16.12.2016
► M5	ДИРЕКТИВОЮ РАДИ (ЄС) 2018/822 від 25 травня 2018 року	L 139	1	05.06.2018
► M6	ДИРЕКТИВОЮ РАДИ (ЄС) 2020/876 від 24 червня 2020 року	L 204	46	26.06.2020

Із виправленнями, внесеними:

► C1 Виправленням, ОВ L 031, 01.02.2019, с. 108 (2018/822)

▼ В

ДИРЕКТИВА РАДИ 2011/16/ЄС

від 15 лютого 2011 року

про адміністративну співпрацю у сфері оподаткування та про скасування Директиви 77/799/ЄЕС

ГЛАВА I

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1

Предмет

1. Ця Директива встановлює правила та процедури, згідно з якими держави-члени повинні співпрацювати для цілей обміну інформацією, що, ймовірно, має значення для адміністрування та забезпечення виконання національного законодавства держав-членів про податки, зазначені у статті 2.
2. Ця Директива також встановлює положення щодо обміну інформацією, зазначеною в параграфі 1, за допомогою електронних засобів, а також правила та процедури, згідно з якими держави-члени та Комісія повинні співпрацювати в питаннях координування та оцінювання.
3. Ця Директива не впливає на застосування в державах-членах правил про взаємну допомогу у кримінальних справах. Вона також не обмежує виконання будь-яких обов'язків держав-членів щодо ширшої адміністративної співпраці, які виникають з інших правових інструментів, включно з двосторонніми або багатосторонніми угодами.

Стаття 2

Сфера застосування

1. Ця Директива застосовується до всіх податків будь-якого виду, які стягуються державою-членом або територіальними чи адміністративними одиницями держави-члена, у тому числі місцевими органами, або від їх імені.
2. Незважаючи на параграф 1, ця Директива не застосовується до податку на додану вартість і мит або до акцизних податків, які підпадають під дію іншого законодавства Союзу про адміністративну співпрацю між державами-членами. Ця Директива також не застосовується до внесків на обов'язкове соціальне страхування, які підлягають сплаті державі-члену, одиниці держави-члена або установам соціального страхування, створеним згідно з публічним правом.
3. Податки, зазначені в параграфі 1, у жодному випадку не повинні тлумачитися як такі, що включають:
 - (a) збори, наприклад за свідоцтва або інші документи, що їх видають органи публічної влади; або
 - (b) платежі договірної характеру, як-от плата за комунальні послуги.
4. Ця Директива застосовується до податків, зазначених у параграфі 1, які стягуються на території, до якої застосовуються Договори згідно зі статтею 52 Договору про Європейський Союз.

Стаття 3

Терміни та означення

Для цілей цієї Директиви застосовують такі терміни та означення:

1. «компетентний орган» означає орган держави-члена, призначений відповідною державою-членом як компетентний орган. Центральний контактний орган, контактний відділ або компетентна посадова особа, що діє відповідно до цієї Директиви, також вважаються компетентними органами в порядку делегування повноважень відповідно до статті 4;
2. «центральный контактний орган» означає орган, який був призначений центральним контактним органом і який несе основну відповідальність за контакти з іншими державами-членами у сфері адміністративної співпраці;
3. «контактний відділ» означає будь-який орган, інший ніж центральний контактний орган, який був призначений контактним відділом для цілей прямого обміну інформацією відповідно до цієї Директиви;
4. «компетентна посадова особа» означає будь-яку посадову особу, уповноважену здійснювати прямий обмін інформацією відповідно до цієї Директиви;

5. «орган, що запитує» означає центральний контактний орган, контактний відділ або будь-яку компетентну посадову особу держави-члена, що подає запит про надання допомоги від імені компетентного органу;
6. «запитаний орган» означає центральний контактний орган, контактний відділ або будь-яку компетентну посадову особу держави-члена, що отримує запит про надання допомоги від імені компетентного органу;
7. «адміністративне розслідування» означає всі заходи контролю, перевірки та інші заходи, вжиті державами-членами в ході виконання їхніх обов'язків з метою забезпечення належного застосування податкового законодавства;
8. «обмін інформацією за запитом» означає обмін інформацією за запитом, поданим державою-членом, що запитує, запитаній державі-члену в конкретній справі;

▼M3

9. «автоматичний обмін» означає,

▼M5

- (a) для цілей статті 8(1) і статей 8a, 8aa і 8ab, систематичне повідомлення попередньо визначеної інформації іншій державі-члену без попереднього запиту через попередньо встановлені регулярні інтервали. Для цілей статті 8(1) покликання на доступну інформацію стосується інформації, яка міститься в податковій документації держави-члена, що повідомляє інформацію, і яка може бути отримана згідно з процедурами збору та опрацювання інформації у відповідній державі-члені;

▼M3

- (b) для цілей статті 8(3a), систематичне повідомлення попередньо визначеної інформації про резидентів в інших державах-членах відповідній державі-члену резидентства без попереднього запиту через попередньо встановлені регулярні інтервали;

▼M5

- (c) для цілей положень цієї Директиви, інших ніж стаття 8(1) і (3a) та статті 8a, 8aa і 8ab, систематичне повідомлення попередньо визначеної інформації, передбачене в пунктах (a) і (b) цього пункту.

▼M3

►M5 У контексті статей 8(3a), 8(7a) та 21(2), статті 25(2) і (3) та додатка IV будь-який термін, написаний з великої літери, має значення, встановлене у відповідних означеннях, визначених у додатку I. ◀ У контексті статті 8aa і додатка III будь-який термін, написаний з великої літери, має значення, встановлене у відповідних означеннях, визначених у додатку III;

▼B

10. «спонтанний обмін» означає несистематичне повідомлення, у будь-який момент і без попереднього запиту, інформації іншій державі-члену;
11. «особа» означає:
 - (a) фізичну особу;
 - (b) юридичну особу;
 - (c) у випадках, передбачених чинним законодавством, об'єднання осіб, яке визнане таким, що має здатність здійснювати юридичні дії, але яке не має статусу юридичної особи; або

- (d) будь-яке інше юридичне утворення будь-якого характеру та форми, незалежно від наявності правосуб'єктності, що володіє або управляє активами, які, включно з отримуваним від них доходом, обкладаються будь-яким із податків, охоплених цією Директивою;
- 12. «за допомогою електронних засобів» означає використання електронного обладнання для опрацювання, у тому числі цифрового стиснення, і зберігання даних, а також використання дротів, радіопередачі, оптичних технологій або інших електромагнітних засобів;
- 13. «мережа CCN» означає спільну платформу на основі спільної комунікаційної мережі (CCN), розроблену Союзом для будь-яких передач інформації за допомогою електронних засобів між компетентними органами у митній і податковій сферах;

▼M2

- 14. «попереднє рішення щодо транскордонних операцій» означає будь-яку угоду, повідомлення або інший інструмент чи дію з подібними наслідками, у тому числі виданий, змінений або поновлений у контексті податкової перевірки, який відповідає таким умовам:
 - (a) видається, змінюється або поновлюється урядом або податковим органом держави-члена, територіальними або адміністративними одиницями держави-члена, у тому числі місцевими органами, або від їх імені, незалежно від фактичного використання;
 - (b) видається, змінюється або поновлюється для конкретної особи або групи осіб, і на який така особа або група осіб мають право покладатися;
 - (c) стосується тлумачення або застосування правового або адміністративного положення щодо адміністрування або забезпечення виконання національного законодавства про податки держави-члена, територіальних або адміністративних одиниць держави-члена, у тому числі місцевих органів;
 - (d) стосується транскордонної операції або питання, чи діяльність, що здійснюється особою в іншій юрисдикції, є постійним представництвом; та
 - (e) надається до здійснення операцій або діяльності в іншій юрисдикції, що потенційно є постійним представництвом, або до подання податкової декларації за період, протягом якого здійснювалася операція, серія операцій або діяльність.

Транскордонна операція може, між іншим, передбачати здійснення інвестицій, надання товарів, послуг, фінансування або використання матеріальних та нематеріальних активів і не повинна передбачати безпосередню участь особи, що отримує попереднє рішення щодо транскордонних операцій;
- 15. «попередня угода про ціноутворення» означає будь-яку угоду, повідомлення або інший інструмент чи дію з подібними наслідками, у тому числі виданий, змінений або поновлений у контексті податкової перевірки, який відповідає таким умовам:
 - (a) видається, змінюється або поновлюється урядом або податковим органом однієї або більше держав-членів, у тому числі будь-якими їх територіальними або адміністративними одиницями, включно з місцевими органами, або від їх імені, незалежно від фактичного використання;
 - (b) видається, змінюється або поновлюється для конкретної особи або групи осіб, і на який така особа або група осіб мають право покладатися; та
 - (c) визначає, до здійснення транскордонних операцій між асоційованими підприємствами, відповідний набір критеріїв для визначення трансфертного ціноутворення для таких операцій або визначає віднесення прибутків на рахунок постійного представництва.

Підприємства є асоційованими підприємствами, коли одне підприємство бере пряму або опосередковану участь в управлінні, контролі або в капіталі іншого підприємства або коли ті самі особи беруть пряму або опосередковану участь в управлінні, контролі або в капіталі відповідних підприємств.

Трансфертні ціни є цінами, за якими підприємство передає фізичні товари та нематеріальне майно чи надає послуги асоційованим підприємствам, і термін «трансфертне ціноутворення» повинен тлумачитися відповідним чином;

16. Для цілей пункту 14 «транскордонна операція» означає операцію або серію операцій, де:
- (a) не всі сторони операції або серії операцій є резидентами для цілей оподаткування в державі-члені, що видає, змінює або поновлює попереднє рішення щодо транскордонних операцій;
 - (b) будь-яка зі сторін операцій або серії операцій є резидентом для цілей оподаткування в більше ніж одній юрисдикції;
 - (c) одна зі сторін операцій або серії операцій здійснює діяльність в іншій юрисдикції через постійне представництво, і операція або серія операцій складає частину або всю діяльність постійного представництва. Транскордонна операція або серія операцій також включають угоди, укладені особою стосовно господарської діяльності в іншій юрисдикції, яку така особа здійснює через постійне представництво; або
 - (d) такі операції або серії операцій мають транскордонний вплив.

Для цілей пункту 15 «транскордонна операція» означає операцію або серію операцій за участю асоційованих підприємств, не всі з яких є резидентами для цілей оподаткування на території однієї юрисдикції, або операцію чи серію операцій, яка має транскордонний вплив.

17. Для цілей пунктів 15 і 16 підприємство означає будь-яку форму ведення діяльності;

▼M5

18. «транскордонний механізм» означає механізм, який стосується більше ніж однієї держави-члена або держави-члена і третьої країни, якщо виконана принаймні одна з таких умов:
- (a) не всі учасники механізму є резидентами для цілей оподаткування в одній юрисдикції;
 - (b) один або більше учасників механізму одночасно є резидентом для цілей оподаткування в більше ніж одній юрисдикції;
 - (c) один або більше учасників механізму здійснює діяльність в іншій юрисдикції через постійне представництво, розташоване в такій юрисдикції, і механізм складає частину або всю діяльність постійного представництва;
 - (d) один або більше учасників механізму здійснює діяльність в іншій юрисдикції, не будучи резидентом для цілей оподаткування або без створення постійного представництва, розташованого в такій юрисдикції;
 - (e) такий механізм потенційно впливає на автоматичний обмін інформацією або визначення бенефіціарного власника.

Для цілей пунктів 18–25 цієї статті, статті 8ab і додатка IV механізм також включає серію механізмів. Механізм може включати більш ніж один етап або частину;

19. «підзвітний транскордонний механізм» означає будь-який транскордонний механізм, що має принаймні одну із характерних ознак, визначених у додатку IV;

20. «характерна ознака» означає характеристику або рису транскордонного механізму, що вказує на потенційний ризик уникнення оподаткування, як зазначено в додатку IV;
21. «посередник» означає будь-яку особу, що розробляє, розповсюджує, організує, надає для реалізації або управляє реалізацією підзвітного транскордонного механізму.

Цей термін також означає будь-яку особу, яка, беручи до уваги відповідні факти та обставини і на основі доступної інформації та відповідних експертних знань і розуміння, що вимагаються для надання таких послуг, знає або обґрунтовано мала би знати, що вона зобов'язалася надавати, безпосередньо або через інших осіб, допомогу, підтримку або консультації стосовно розроблення, розповсюдження, надання для реалізації або управління реалізацією підзвітного транскордонного механізму. Будь-яка особа має право надати докази, що така особа не знала і обґрунтовано не могла знати, що вона брала участь у підзвітному транскордонному механізмі. З цією метою така особа може посилатися на всі відповідні факти та обставини, а також на доступну інформацію та свої відповідні експертні знання та розуміння.

Щоб бути посередником, особа повинна відповідати принаймні одній із таких умов:

- (a) бути резидентом для цілей оподаткування в державі-члені;
 - (b) мати постійне представництво в державі-члені, у якій надаються послуги стосовно механізму;
 - (c) бути зареєстрованою в державі-члені або підпадати під дію законодавства держави-члена;
 - (d) бути зареєстрованою у професійній асоціації, пов'язаній з юридичними, податковими або консультаційними послугами, у державі-члені;
22. «відповідний платник податків» означає будь-яку особу, якій надається для реалізації підзвітний транскордонний механізм або яка готова до реалізації підзвітного транскордонного механізму, або реалізувала перший етап такого механізму;
23. для цілей статті 8ab «асоційоване підприємство» означає особу, яка пов'язана з іншою особою принаймні одним із таких способів:
- (a) особа бере участь в управлінні іншої особи та має можливість здійснювати значний вплив на іншу особу;
 - (b) особа бере участь у контролі за іншою особою шляхом володіння часткою участі, розмір якої перевищує 25% прав голосу;
 - (c) особа бере участь у капіталі іншої особи на основі права власності на частку, що прямо або опосередковано перевищує 25% капіталу;
 - (d) особа має право на 25% або більше прибутків іншої особи.

Якщо більше ніж одна особа бере участь в управлінні, контролі, капіталі або прибутках тієї самої особи, як зазначено в пунктах (a)–(d), усі відповідні особи повинні вважатися асоційованими підприємствами.

Якщо ті самі особи беруть участь в управлінні, контролі, капіталі або прибутках більше ніж однієї особи, як зазначено в пунктах (a)–(d), усі відповідні особи повинні вважатися асоційованими підприємствами.

Для цілей цього пункту особа, яка діє спільно з іншою особою стосовно прав голосу або права власності на капітал суб'єкта, розглядається як така, що має участь у в усіх правах голосу або праві власності на капітал такого суб'єкта, які утримуються іншою особою.

При непрямій участі виконання вимог пункту (с) визначається шляхом множення часток участі на різних ієрархічних рівнях. Особа, що утримує більше ніж 50% прав голосу, вважається такою, що утримує 100%.

Фізична особа, її/його чоловік/ дружина та її/його родичі по прямій висхідній або низхідній лінії вважаються однією особою;

24. «стандартизований механізм» означає транскордонний механізм, розроблений, розповсюджений, готовий до реалізації або наданий для реалізації без необхідності суттєвої адаптації;
25. «індивідуалізований механізм» означає будь-який транскордонний механізм, який не є стандартизованим механізмом.

▼ В

Стаття 4

Організація

1. Кожна держава-член повинна повідомити Комісію, упродовж одного місяця з 11 березня 2011 року, про її компетентний орган для цілей цієї Директиви, а також невідкладно інформувати Комісію про будь-яку його зміну.

Комісія надає таку інформацію іншим державам-членам і публікує перелік органів держав-членів в *Офіційному віснику Європейського Союзу*.

2. Компетентний орган повинен призначити єдиний центральний контактний орган. Компетентний орган відповідає за інформування про нього Комісії та інших держав-членів.

Центральний контактний орган також може бути призначений відповідальним за контакти з Комісією. Компетентний орган відповідає за інформування про це Комісії.

3. Компетентний орган кожної держави-члена може призначити контактні відділи, що мають компетенцію, надану згідно з національним законодавством або політикою. Центральний контактний орган відповідає за оновлення переліку контактних відділів і надання його центральним контактним органам інших відповідних держав-членів і Комісії.

4. Компетентний орган кожної держави-члена може призначити компетентних посадових осіб. Центральний контактний орган відповідає за ведення переліку компетентних посадових осіб і надання його центральним контактним органам інших відповідних держав-членів і Комісії.

5. Посадові особи, які беруть участь в адміністративній співпраці відповідно до цієї Директиви, у будь-якому разі вважаються компетентними посадовими особами для таких цілей згідно з умовами, встановленими компетентними органами.

6. Якщо контактний відділ або компетентна посадова особа надсилає або отримує запит чи відповідь на запит про співпрацю, вони повинні повідомити про це центральний контактний орган їхньої держави-члена згідно з процедурами, встановленими такою державою-членом.

7. Якщо контактний відділ або компетентна посадова особа отримує запит про співпрацю, що вимагає вчинення дії, яка виходить за межі сфери компетенції, наданої їм згідно з національним законодавством або політикою, вони повинні невідкладно направити такий запит центральному контактному органу їхньої держави-члена та повідомити про це орган, що запитує. У такому випадку строк, встановлений у статті 7, обчислюється з дати направлення запиту про співпрацю центральному контактному органу.

ГЛАВА II
ОБМІН ІНФОРМАЦІЄЮ

СЕКЦІЯ I

Обмін інформацією за запитом

Стаття 5

Процедура обміну інформацією за запитом

За запитом органу, що запитує, запитаний орган повинен повідомити органу, що запитує, будь-яку інформацію, зазначену у статті 1(1), яка перебуває в його розпорядженні або яку він отримує в результаті адміністративних розслідувань.

Стаття 6

Адміністративні розслідування

1. Запитаний орган повинен організувати проведення будь-яких адміністративних розслідувань, необхідних для отримання інформації, зазначеної у статті 5.
2. Запит, зазначений у статті 5, може містити обґрунтований запит на проведення конкретного адміністративного розслідування. Якщо, на думку запитаного органу, немає потреби проводити адміністративне розслідування, він повинен негайно повідомити органу, що запитує, причини такого рішення.
3. Щоб отримати запитану інформацію або провести запитане адміністративне розслідування, запитаний орган повинен дотримуватися тих самих процедур, яких він би дотримувався, якби діяв за власною ініціативою або за запитом іншого органу своєї держави-члена.
4. За наявності конкретного запиту органу, що запитує, запитаний орган повинен передати оригінали документів за умови, що це не суперечить чинним положенням у державі-члені запитаного органу.

Стаття 7

Строки

1. Запитаний орган повинен надати інформацію, зазначену у статті 5, якомога швидше, але не пізніше ніж протягом шести місяців з дати отримання запиту.
Однак, якщо відповідна інформація вже перебуває в розпорядженні запитаного органу, вона повинна бути передана протягом двох місяців із зазначеної дати.
2. У певних спеціальних випадках між запитаним органом і органом, що запитує, можуть бути погоджені інші строки, ніж ті, що передбачені в параграфі 1.
3. Запитаний орган повинен підтвердити органу, що запитує, негайно, але в будь-якому разі не пізніше ніж протягом семи робочих днів з моменту отримання, якщо можливо, за допомогою електронних засобів, отримання запиту.
4. Упродовж одного місяця з моменту отримання запиту запитаний орган повинен повідомити органу, що запитує, про будь-які недоліки запиту або про потребу в будь-якій додатковій довідковій інформації. У такому випадку строки, передбачені в параграфі 1, обчислюються з дати, наступної за датою отримання запитаним органом необхідної додаткової інформації.

5. Якщо запитаний орган не може надати відповідь на запит у відповідний строк, він повинен повідомити органу, що запитує, негайно, але в будь-якому разі не пізніше ніж протягом трьох місяців з моменту отримання запиту, причини неможливості надати відповідь і дату, коли, на його думку, він зможе надати відповідь.

6. Якщо запитаний орган не володіє запитаною інформацією і не може надати відповідь на запит про надання інформації або відмовляється це зробити на основі підстав, передбачених у статті 17, він повинен повідомити органу, що запитує, відповідні причини негайно, але в будь-якому разі не пізніше ніж протягом одного місяця з моменту отримання запиту.

СЕКЦІЯ II

Обов'язковий автоматичний обмін інформацією

Стаття 8

Сфера застосування та умови обов'язкового автоматичного обміну інформацією

1. Компетентний орган кожної держави-члена повинен повідомляти, шляхом автоматичного обміну, компетентному органу будь-якої іншої держави-члена інформацію стосовно податкових періодів з 01 січня 2014 року щодо резидентів у такій іншій державі-члені за зазначеними нижче конкретними категоріями доходів і капіталу в розумінні національного законодавства держави-члена, що передає інформацію:

- (a) дохід від роботи за наймом;
- (b) винагорода директора;
- (c) продукти страхування життя, які не підпадають під дію інших правових інструментів Союзу щодо обміну інформацією та інших подібних заходів;
- (d) пенсії;
- (e) право власності на нерухоме майно та дохід від нього.

2. До 01 січня 2014 року держави-члени повинні повідомити Комісію про категорії, зазначені в параграфі 1, щодо яких вони мають інформацію. Вони повинні повідомляти Комісію про будь-які подальші зміни таких категорій.

▼ M1

3. Компетентний орган держави-члена може вказати компетентному органу будь-якої іншої держави-члена, що він не бажає отримувати інформацію за однією або декількома категоріями доходів та капіталу, зазначеними в параграфі 1. Він також інформує про це Комісію.

Держава-член може розглядатися як така, що не бажає отримувати інформацію відповідно до параграфа 1, якщо вона не повідомляє Комісію про жодну категорію, щодо якої вона володіє інформацією.

▼ M1

3а. Кожна держава-член повинна вжити необхідних заходів, щоб вимагати від своїх фінансових установ, що звітують, виконувати правила щодо звітування та комплексної перевірки, наведені в додатках I та II, і забезпечувати ефективну імплементацію та дотримання таких правил відповідно до секції IX додатка I.

Згідно із застосовними правилами щодо звітування та комплексної перевірки, що містяться в додатках I та II, компетентний орган кожної держави-члена повинен, шляхом автоматичного обміну,

повідомити у строк, встановлений в пункті (b) параграфа 6, компетентному органу будь-якої іншої держави-члена таку інформацію за податкові періоди з 01 січня 2016 року щодо підзвітного рахунку:

- (a) ім'я, адресу, податковий ідентифікаційний номер (номери) та дату і місце народження (у випадку фізичної особи) кожної підзвітної особи, що є власником рахунку, та, у випадку будь-якого суб'єкта, який є власником рахунку та який після застосування правил щодо комплексної перевірки відповідно до додатків ідентифікований як такий, що має одну або більше контролюючих осіб, які є підзвітною особою, найменування, адресу та податковий ідентифікаційний номер (номери) суб'єкта, а також ім'я, адресу, податковий ідентифікаційний номер (номери) та дату і місце народження кожної підзвітної особи;
- (b) номер рахунку (або функціональний еквівалент за відсутності номера рахунку);
- (c) найменування та ідентифікаційний номер (за наявності) фінансової установи, що звітує;
- (d) залишок або суму на рахунку (у тому числі, у випадку договору страхування з грошовою вартістю або договору про ануїтет, грошову вартість або викупну суму) на кінець відповідного календарного року чи іншого відповідного звітного періоду або, якщо рахунок було закрито протягом такого року або періоду, на момент закриття рахунку;
- (e) у випадку будь-якого кастодіального рахунку:
 - (i) загальну валову суму відсотків, загальну валову суму дивідендів та загальну валову суму іншого доходу, отриманого стосовно активів, що утримуються на рахунку, у кожному випадку сплачену або зараховану на рахунок (або стосовно рахунку) протягом календарного року чи іншого відповідного звітного періоду; та
 - (ii) загальні валові надходження від продажу або погашення фінансових активів, сплачені або зараховані на рахунок протягом календарного року або іншого відповідного звітного періоду, щодо яких фінансова установа, що звітує, діяла як зберігач, брокер, номінальний утримувач або в іншій якості як агент в інтересах власника рахунку;
- (f) у випадку будь-якого депозитного рахунку, загальну валову суму відсотків, сплачених або зарахованих на рахунок протягом календарного року чи іншого відповідного звітного періоду; та
- (g) у випадку будь-якого рахунку, не описаного в пункті (e) або пункті (f), загальну валову суму, сплачену або зараховану на користь власника рахунку стосовно рахунку протягом календарного року чи іншого відповідного звітного періоду, щодо якої фінансова установа, що звітує, є боржником або дебітором, включаючи агреговану суму будь-яких виплат у рамках погашення, здійснених на користь власника рахунку протягом календарного року чи іншого відповідного звітного періоду.

Для цілей обміну інформацією згідно із цим параграфом, якщо тільки в цьому параграфі або в додатках не передбачено інше, суму та характеристики платежів, здійснених стосовно підзвітного рахунку, визначають відповідно до національного законодавства держави-члена, що передає інформацію.

Перший та другий підпараграфи цього параграфа мають переважну силу над пунктом (c) параграфа 1 або будь-яким іншим правовим інструментом Союзу, включаючи Директиву Ради 2003/48/ЄС (¹), тією мірою, якою відповідний обмін інформацією підпадає під дію пункту (c) параграфа 1 або будь-якого іншого правового інструменту Союзу, включаючи Директиву 2003/48/ЄС.

▼ M2 _____

▼ M1

6. Передачу інформації здійснюють таким чином:

- (a) для категорій, встановлених у параграфі 1: принаймні раз на рік, протягом шести місяців після закінчення податкового року держави-члена, протягом якого інформація стала доступною;
- (b) для інформації, встановленої в параграфі 3а: щорічно, протягом дев'яти місяців після закінчення календарного року чи іншого відповідного звітного періоду, якого стосується інформація.

▼В

7. Комісія ухвалює практичні умови автоматичного обміну інформацією згідно з процедурою, зазначеною у статті 26(2), до настання дат, зазначених у статті 29(1).

▼М1

7а. Для цілей підпараграфів В.1(с) та С.17(г) секції VIII додатка I кожна держава-член повинна, до 31 липня 2015 року, надати Комісії перелік суб'єктів і рахунків, які необхідно вважати, відповідно, фінансовими установами, що не звітують, і виключеними рахунками. Кожна держава-член також повинна повідомляти Комісію про будь-які відповідні зміни. Комісія публікує в *Офіційному віснику Європейського Союзу* зведений перелік отриманої інформації та, за необхідності, оновлює такий перелік.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб зазначені типи фінансових установ, що не звітують, і виключених рахунків відповідали всім вимогам, визначеним у підпараграфах В.1(с) та С.17(г) секції VIII додатка I, і, зокрема, щоб статус фінансової установи як фінансової установи, що не звітує, або статус рахунку як виключеного рахунку не перешкоджав досягненню цілей цієї Директиви.

▼В

8. У випадках, коли держави-члени погоджують автоматичний обмін інформацією за додатковими категоріями доходів і капіталу у двосторонніх і багатосторонніх угодах, які вони уклали з іншими державами-членами, вони повинні передати такі угоди Комісії, яка повинна надати їх усім іншим державам-членам.

▼М2

Стаття 8а

Сфера застосування та умови обов'язкового автоматичного обміну інформацією про попередні рішення щодо транскордонних операцій та попередні угоди про ціноутворення

1. Компетентний орган держави-члена, у якій було видано, змінено або поновлено попереднє рішення щодо транскордонних операцій або попередню угоду про ціноутворення після 31 грудня 2016 року, повинен, шляхом автоматичного обміну, повідомити відповідну інформацію компетентним органам усіх інших держав-членів, а також Європейській Комісії, за винятком випадків, визначених у параграфі 8 цієї статті, згідно з практичними умовами, ухваленими відповідно до статті 21.

2. Компетентний орган держави-члена повинен, згідно з практичними умовами, ухваленими відповідно до статті 21, також повідомити інформацію компетентним органам усіх інших держав-членів, а також Європейській Комісії, за винятком випадків, визначених у параграфі 8 цієї статті, про попередні рішення щодо транскордонних операцій та попередні угоди про ціноутворення, видані, змінені або поновлені протягом періоду, що розпочався за п'ять років до 01 січня 2017 року.

Якщо попередні транскордонні висновки та попередні угоди про ціноутворення видані, змінені або поновлені протягом періоду з 01 січня 2012 року до 31 грудня 2013 року, таке повідомлення надається за умови, що вони залишаються дійсними станом на 01 січня 2014 року.

Якщо попередні рішення щодо транскордонних операцій та попередні угоди про ціноутворення видані, змінені або поновлені протягом періоду з 01 січня 2014 року до 31 грудня 2016 року, таке

повідомлення надається за умови, що вони залишаються дійсними.

Держави-члени можуть виключити з повідомлення, зазначеного у цьому параграфі, інформацію про попередні рішення щодо транскордонних операцій та попередні угоди про ціноутворення, видані, змінені або поновлені до 01 квітня 2016 року для конкретної особи або групи осіб, за винятком тих, які переважно здійснюють фінансову або інвестиційну діяльність, з річним чистим оборотом на рівні групи, як означено в пункті (5) статті 2 Директиви Європейського Парламенту і Ради 2013/34/ЄС (²), менше ніж 40 000 000 євро (або еквівалентна сума в будь-якій іншій валюті) за фінансовий рік, що передував даті видачі, змінення або поновлення таких транскордонних висновків і попередніх рішень щодо транскордонних операцій

3. Двосторонні або багатосторонні попередні угоди про ціноутворення з третіми країнами виключаються зі сфери застосування автоматичного обміну інформацією згідно із цією статтею, якщо міжнародна податкова угода, згідно з якою була укладена попередня угода про ціноутворення, не дозволяє розкривати її зміст третім особам. Такі двосторонні або багатосторонні попередні угоди про ціноутворення з третіми країнами підлягають обміну згідно зі статтею 9, якщо міжнародна податкова угода, згідно з якою була укладена попередня угода про ціноутворення, дозволяє розкривати її зміст і компетентний орган третьої країни надає дозвіл на розкриття відповідної інформації.

Однак, якщо двосторонні або багатосторонні попередні угоди про ціноутворення виключаються з автоматичного обміну інформацією згідно першим реченням першого підпараграфу цього параграфу, обмін інформацією, визначеною в параграфі 6 цієї статті та зазначеною в запиті, що призвів до видачі такої двосторонньої або багатосторонньої попередньої угоди про ціноутворення, натомість здійснюється згідно з параграфами 1 та 2 цієї статті.

4. Параграфи 1 та 2 не застосовуються у випадку, коли попереднє рішення щодо транскордонних операцій стосується та включає виключно податкові питання однієї або більше фізичних осіб.

5. Передачу інформації здійснюють таким чином:

- (a) щодо інформації, якою обмінюються відповідно до параграфу 1, — протягом трьох місяців після завершення половини календарного року, протягом якої були видані, змінені або поновлені попередні рішення щодо транскордонних операцій та попередні угоди про ціноутворення;
- (b) щодо інформації, якою обмінюються відповідно до параграфу 2, — до 01 січня 2018 року.

6. Інформація, яка повинна бути повідомлена державою-членом відповідно до параграфів 1 та 2 цієї статті, повинна включати:

- (a) ідентифікаційні дані особи, іншої ніж фізична особа, і, у відповідних випадках, групи осіб, до якої вона належить;
- (b) резюме попереднього рішення щодо транскордонних операцій або попередньої угоди про ціноутворення, включно із загальним описом відповідної господарської діяльності або операцій чи серій операцій, що не призводить до розкриття комерційної, промислової або професійної таємниці, комерційного процесу або інформації, розкриття якої суперечитиме публічному порядку;
- (c) дати видачі, змінення або поновлення попереднього рішення щодо транскордонних операцій або попередньої угоди про ціноутворення;
- (d) дату початку строку дії попереднього рішення щодо транскордонних операцій або попередньої угоди про ціноутворення, якщо вказано;
- (e) дату закінчення строку дії попереднього рішення щодо транскордонних операцій або попередньої угоди про ціноутворення, якщо вказано;

- (f) тип попереднього рішення щодо транскордонних операцій або попередньої угоди про ціноутворення;
- (g) суму операції або серії операцій за попереднім рішенням щодо транскордонних операцій або попередньою угодою про ціноутворення, якщо така сума зазначена в попередньому рішенні щодо транскордонних операцій або в попередній угоді про ціноутворення;
- (h) опис набору критеріїв, що використовуються для визначення трансфертного ціноутворення або власне трансфертної ціни у випадку попередньої угоди про ціноутворення;
- (i) визначення методу, що використовуються для визначення трансфертного ціноутворення або власне трансфертної ціни у випадку попередньої угоди про ціноутворення;
- (j) дані про інші держави-члени, за наявності, яких може стосуватися попереднє рішення щодо транскордонних операцій або попередня угода про ціноутворення;
- (k) ідентифікаційні дані будь-якої особи, іншої ніж фізична особа, в іншій державі-члені, за наявності, якої може стосуватися попереднє рішення щодо транскордонних операцій або попередня угода про ціноутворення (із зазначенням держав-членів, з якими пов'язані особи, що зазнають впливу); та
- (l) відомості про те, чи повідомлена інформація ґрунтується власне на попередньому рішенні щодо транскордонних операцій або попередній угоді про ціноутворення чи на запиті, зазначеному у другому підпараграфі параграфа 3 цієї статті.

7. З метою сприяння обміну інформацією, зазначеною в параграфі 6 цієї статті, Комісія повинна ухвалити практичні умови, необхідні для імплементації цієї статті, у тому числі інструменти для стандартизації повідомлення інформації, визначеної в параграфі 6 цієї статті, у рамках процедури встановлення стандартної форми, передбаченої у статті 20(5).

8. Інформація, визначена в пунктах (a), (b), (h) та (k) параграфа 6 цієї статті, не підлягає повідомленню Європейській Комісії.

9. Компетентний орган відповідних держав-членів, визначений згідно з параграфом 6(j), повинен підтвердити, якщо можливо, за допомогою електронних засобів, отримання інформації компетентному органу, що надав інформацію, невідкладно, але в будь-якому разі не пізніше ніж протягом семи робочих днів. Цей захід застосовуватиметься до початку функціонування довідника, зазначеного у статті 21(5).

10. Держави-члени можуть, згідно зі статтею 5 і беручи до уваги статтю 21(4), подати запит про надання додаткової інформації, у тому числі повного тексту попереднього рішення щодо транскордонних операцій або попередньої угоди про ціноутворення.

▼ МЗ

Стаття 8aa

Сфера застосування та умови обов'язкового автоматичного обміну інформацією про звіт у розрізі країн

1. Кожна держава-член повинна вжити необхідних заходів, щоб вимагати від кінцевої материнської компанії групи багатонаціональних підприємств (БНП), що є резидентом для цілей оподаткування на її території, або від іншого суб'єкта, що звітує, згідно із секцією II додатка III, подавати звіт у розрізі країн за звітний фінансовий рік протягом 12 місяців з останнього дня звітного фінансового року групи БНП відповідно до секції II додатка III.

2. Компетентний орган держави-члена, після отримання звіту в розрізі країн відповідно до параграфа 1, повинен, шляхом автоматичного обміну у строк, встановлений у параграфі 4, надати звіт

у розрізі країн будь-якій іншій державі-члену, у якій, згідно з інформацією, наведеною у звіті в розрізі країн, один або більше конституентних суб'єктів групи БНП суб'єкта, що звітує, є резидентами для цілей оподаткування або обкладаються податком на діяльність, що здійснюється через постійне представництво.

3. Звіт у розрізі країн повинен містити таку інформацію стосовно групи БНП:

- (a) агреговану інформацію про суму доходу, прибуток (збиток) до сплати податку на прибуток, сплачений податок на прибуток, нарахований податок на прибуток, заявлений капітал, накопичений прибуток, чисельність працівників і матеріальні активи, інші ніж грошові кошти або їх еквіваленти, стосовно кожної юрисдикції, у якій здійснює діяльність група БНП;
- (b) ідентифікаційні дані кожного конституентного суб'єкта групи БНП із зазначенням юрисдикції податкового резидентства такого конституентного суб'єкта та, якщо вона відмінна від юрисдикції податкового резидентства, юрисдикції, згідно із законодавством якої організований конституентний суб'єкт, а також характеру основної господарської діяльності або видів господарської діяльності такого конституентного суб'єкта.

4. Повідомлення повинне бути надане протягом 15 місяців з останнього дня фінансового року групи БНП, якої стосується звіт у розрізі країн. Перший звіт у розрізі країн повинен бути наданий за фінансовий рік групи БНП, що починається не раніше 01 січня 2016 року, протягом 18 місяців з останнього дня такого фінансового року.

▼M5

Стаття 8ab

Сфера застосування та умови обов'язкового автоматичного обміну інформацією про підзвітні транскордонні механізми

1. Кожна держава-член повинна вжити необхідних заходів, щоб вимагати від посередників надання компетентним органам інформації, яка їм відома, перебуває в їх розпорядженні чи під їх контролем, про підзвітні транскордонні механізми упродовж 30 днів:

- (a) з дати надання підзвітного транскордонного механізму для реалізації; або
- (b) з дати, коли підзвітний транскордонний механізм готовий до реалізації; або
- (c) з моменту реалізації першого етапу підзвітного транскордонного механізму, залежно від того, яка із цих дат настане першою.

Незважаючи на перший підпараграф, посередники, зазначені у другому параграфі пункту 21 статті 3, також зобов'язані надавати інформацію упродовж 30 днів з моменту надання ними, безпосередньо або через інших осіб, допомоги, підтримки або консультацій.

2. У випадку стандартизованих механізмів, держави-члени повинні вжити необхідних заходів, щоб вимагати від посередника підготовки періодичного звіту кожні 3 місяці, який містить оновлення у вигляді нової інформації, що підлягає повідомленню, як зазначено в пунктах (a), (d), (g) та (h) параграфа 14, з моменту подання останнього звіту.

3. Якщо посередник зобов'язаний надавати інформацію про підзвітні транскордонні механізми компетентним органам більш ніж однієї держави-члена, така інформація повинна надаватися тільки в державі-члені, що з'являється першою в переліку нижче:

- (a) держава-член, у якій посередник є резидентом для цілей оподаткування;
- (b) держава-член, у якій посередник має постійне представництво, через яке надаються послуги щодо механізму;
- (c) держава-член, у якій зареєстрований посередник або закони якої регулюють його діяльність;

(d) держава-член, у якій посередник зареєстрований у професійній асоціації, пов'язаний з юридичними, податковими або консультаційними послугами.

4. Якщо, згідно з параграфом 3, існує обов'язок щодо звітування перед кількома органами, посередник звільняється від надання інформації, якщо він має докази, згідно з національним правом, що та сама інформація була надана в іншій державі-члені.

5. Кожна держава-член може вжити необхідних заходів для надання посередникам права відмови від надання інформації про підзвітний транскордонний механізм, якщо відповідний обов'язок щодо звітування порушить адвокатську таємницю згідно з національним правом такої держави-члена. За таких обставин кожна держава-член повинна вжити необхідних заходів, щоб вимагати від посередників невідкладно повідомляти будь-якого іншого посередника або, за відсутності такого посередника, відповідного платника податків про обов'язки щодо звітування відповідно до параграфа 6.

Посередники можуть мати право на відмову згідно з першим підпараграфом тільки тією мірою, якою вони здійснюють діяльність у рамках відповідного національного законодавства, що визначає їхню професію.

6. Кожна держава-член повинна вжити необхідних заходів, щоб вимагати, за відсутності посередника або коли посередник повідомляє відповідного платника податків або іншого посередника про застосування відмови згідно з параграфом 5, покладення обов'язку надання інформації про підзвітний транскордонний механізм на іншого повідомленого посередника або, за відсутності такого посередника, на відповідного платника податків.

7. Відповідний платник податків, на якого покладений обов'язок щодо звітування, повинен надати інформацію упродовж 30 днів з дати, наступної за датою, коли підзвітний транскордонний механізм був наданий для реалізації відповідному платнику податків, коли він готовий до реалізації відповідним платником податків або коли був реалізований його перший етап стосовно відповідного платника податків, залежно від того, яка із цих дат настане першою.

Якщо відповідний платник податків зобов'язаний надавати інформацію про підзвітний транскордонний механізм компетентним органам більш ніж однієї держави-члена, така інформація повинна надаватися компетентним органам тільки в державі-члені, що з'являється першою в переліку нижче:

- (a) держава-член, у якій відповідний платник податків є резидентом для цілей оподаткування;
- (b) держава-член, у якій відповідний платник податків має постійне представництво, що отримує вигоду від механізму;
- (c) держава-член, у якій відповідний платник податків отримує дохід або прибутки, хоча відповідний платник податків не є резидентом для цілей оподаткування і не має постійного представництва в будь-якій державі-члені;
- (d) держава-член, у якій відповідний платник податків здійснює діяльність, хоча відповідний платник податків не є резидентом для цілей оподаткування і не має постійного представництва в будь-якій державі-члені.

8. Якщо, згідно з параграфом 7, існує обов'язок щодо звітування перед кількома органами, відповідний платник податків звільняється від надання інформації, якщо він має докази, згідно з національним правом, що та сама інформація була надана в іншій державі-члені.

9. Кожна держава-член повинна вжити необхідних заходів, щоб вимагати, за наявності більш ніж одного посередника, покладення обов'язку надання інформації про підзвітний транскордонний механізм на всіх посередників, які беруть участь в одному підзвітному транскордонному механізмі.

Посередник звільняється від надання інформації, тільки якщо він має докази, згідно з національним правом, що та сама інформація, зазначена в параграфі 14, уже була надана іншим посередником.

10. Кожна держава-член повинна вжити необхідних заходів, щоб вимагати у випадках, коли обов'язок щодо звітування покладено на відповідного платника податків і коли існує більше одного відповідного платника податків, щоб відповідним платником податків, який повинен надати інформацію згідно з параграфом 6, був платник податків, що з'являється першим у переліку нижче:

- (a) відповідний платник податків, що погодив звітний транскордонний механізм із посередником;
- (b) відповідний платник податків, що управляє реалізацією механізму.

Будь-який відповідний платник податків звільняється від надання інформації, якщо він має докази, згідно з національним правом, що та сама інформація, зазначена в параграфі 14, уже була надана іншим відповідним платником податків.

11. Кожна держава-член може вжити необхідних заходів, щоб вимагати від кожного відповідного платника податків надання податковій адміністрації інформації про використання ними механізму за кожен рік, у якому вони його використовували.

▼ C1

12. Кожна держава-член повинна вжити необхідних заходів, щоб вимагати від посередників і відповідних платників податків надання інформації про підзвітні транскордонні механізми, перший етап яких був реалізований у період між 25 червня 2018 року та 30 червня 2020 року. Посередники та відповідні платники податків, у відповідних випадках, повинні надати інформацію про такі звітні транскордонні механізми до 31 серпня 2020 року.

▼ M5

13. Компетентний орган держави-члена, у якій було надано інформацію відповідно до параграфів 1–12 цієї статті, повинен, шляхом автоматичного обміну, повідомити інформацію, визначену в параграфі 14 цієї статті, компетентним органам усіх інших держав-членів згідно з практичними умовами, ухваленими відповідно до статті 21.

14. Інформація, яка повинна бути повідомлена компетентним органом держави-члена згідно з параграфом 13, повинна містити зазначені нижче дані, якщо застосовно:

- (a) ідентифікаційні дані посередників і відповідних платників податків, у тому числі їхні імена/найменування, дату та місце народження (у випадку фізичної особи), резидентство для цілей оподаткування, податковий ідентифікаційний номер і, у відповідних випадках, дані про осіб, що є асоційованими підприємствами відповідного платника податків;
- (b) інформацію про характерні ознаки, визначені в додатку IV, у зв'язку з наявністю яких транскордонний механізм стає підзвітним;
- (c) стислий опис підзвітного транскордонного механізму, включно з покликанням на назву, під якою він є загальновідомим, за наявності, і загальним описом відповідної господарської діяльності або механізмів, що не призводить до розкриття комерційної, промислової або професійної таємниці, комерційного процесу або інформації, розкриття якої суперечитиме публічному порядку;
- (d) дату реалізації або майбутньої реалізації першого етапу підзвітного транскордонного механізму;
- (e) дані про національні положення, які лежать в основі підзвітного транскордонного механізму;
- (f) вартість підзвітного транскордонного механізму;
- (g) дані про державу-члена відповідного платника (платників) податків і будь-які інші держави-члени, яких може стосуватися підзвітний транскордонний механізм;

(h) дані про будь-яку іншу особу в державі-члені, на яку може вплинути підзвітний транскордонний механізм, із зазначенням держави-члена, з якою пов'язана така особа.

15. Відсутність реакції податкової адміністрації на підзвітний транскордонний механізм не означає визнання дійсності такого механізму або його податкового режиму.

16. З метою сприяння обміну інформацією, зазначеною в параграфі 13 цієї статті, Комісія повинна ухвалити практичні умови, необхідні для імплементації цієї статті, у тому числі інструменти для стандартизації повідомлення інформації, визначеної в параграфі 14 цієї статті, у рамках процедури встановлення стандартної форми, передбаченої у статті 20(5).

17. Комісія не повинна мати доступ до інформації, зазначеної в пунктах (a), (c) та (h) параграфа 14.

18. Автоматичний обмін інформацією повинен бути здійснений протягом одного місяця після завершення кварталу, у якому було надано інформацію. Уперше інформація повинна бути повідомлена до 31 жовтня 2020 року.

▼M2

Стаття 8b

Статистика автоматичних обмінів

1. До 01 січня 2018 року держави-члени повинні щорічно надавати Комісії статистику про обсяг автоматичних обмінів згідно зі статтями 8 і 8a, а також, наскільки це можливо, інформацію про адміністративні та інші відповідні витрати та вигоди, пов'язані з обмінами, що відбулися, і будь-які потенційні зміни стосовно податкових адміністрацій і третіх осіб.

2. До 01 січня 2019 року Комісія повинна подати звіт з оглядом та оцінкою статистики та інформації, отриманих відповідно до параграфа 1, стосовно таких питань, як адміністративні та інші відповідні витрати та вигоди від автоматичного обміну інформацією, а також пов'язані з ним практичні аспекти. Якщо це доцільно, Комісія повинна подати до Ради пропозицію щодо категорій та умов, встановлених у статті 8(1), включно з умовою про обов'язкове надання інформації щодо резидентів в інших державах-членах або елементів, зазначених у статті 8(3a), або їх обох.

Розглядаючи подану Комісією пропозицію, Рада оцінює подальше зміцнення ефективності та функціонування автоматичного обміну інформацією, а також підвищення його стандарту для забезпечення того, щоб:

- (a) компетентний орган кожної держави-члена повідомляв, шляхом автоматичного обміну, компетентному органу будь-якої іншої держави-члена інформацію стосовно податкових періодів з 01 січня 2019 року щодо резидентів у такій іншій державі-члені за всіма категоріями доходів і капіталу, зазначеними у статті 8(1), у розумінні національного законодавства держави-члена, що передає інформацію; та
- (b) переліки категорій та елементів, встановлених у статтях 8(1) і 8(3a), були розширені з метою включення інших категорій та елементів, у тому числі роялті.

▼B

СЕКЦІЯ III

Спонтанний обмін інформацією

Стаття 9

Сфера застосування та умови спонтанного обміну інформацією

1. Компетентний орган кожної держави-члена повинен повідомляти інформацію, зазначену у статті 1(1), компетентному органу будь-якої іншої відповідної держави-члена, за будь-якої з таких обставин:

- (a) компетентний орган однієї держави-члена має підстави вважати, що може мати місце втрата податку в іншій державі-члені;
- (b) особа, з якої стягується податок, отримує знижку або звільнення від податку в одній державі-члені, що може призвести до підвищення податку або виникнення зобов'язання щодо сплати податку в іншій державі-члені;
- (c) ділові відносини між особою, з якої стягується податок в одній державі-члені, і особою, з якої стягується податок в іншій державі-члені, здійснюються через одну або більше країн таким чином, що це може призвести до економії на податку в одній або в іншій державі-члені, або в обох;
- (d) компетентний орган держави-члена має підстави вважати, що економія на податку може виникати зі штучних перерахувань прибутків усередині груп підприємств;
- (e) інформація, передана одній державі-члену компетентним органом іншої держави-члена, дала змогу отримати інформацію, що може мати значення для обчислення податкового зобов'язання в останній державі-члені;

2. Компетентні органи кожної держави-члена можуть повідомляти, шляхом спонтанного обміну інформацією, компетентним органам інших держав-членів будь-яку інформацію, яка їм відома і яка може бути корисною компетентним органам інших держав-членів.

Стаття 10

Строки

1. Компетентний орган, якому стає доступна інформація, зазначена у статті 9(1), повинен передати таку інформацію компетентному органу будь-якої іншої відповідної держави-члена якомога швидше, але не пізніше ніж протягом одного місяця з моменту, коли вона стала доступною.

2. Компетентний орган, якому повідомляють інформацію відповідно до статті 9, повинен підтвердити, якщо можливо, за допомогою електронних засобів, отримання інформації компетентному органу, що надав інформацію, невідкладно, але в будь-якому разі не пізніше ніж протягом семи робочих днів.

ГЛАВА III

ІНШІ ФОРМИ АДМІНІСТРАТИВНОЇ СПІВПРАЦІ

СЕКЦІЯ I

Присутність в адміністративних офісах і участь в адміністративних розслідуваннях

Стаття 11

Сфера застосування та умови

1. За угодою між органом, що запитує, і запитаним органом та згідно з умовами, встановленими останнім, посадові особи, уповноважені органом, що запитує, можуть, з метою обміну інформацією, зазначеною у статті 1(1):

- (a) бути присутніми в офісах, де адміністративні органи запитаної держави-члена виконують свої обов'язки;
- (b) бути присутніми під час адміністративних розслідувань, які проводяться на території запитаної держави-члена.

Якщо запитана інформація міститься в документації, до якої мають доступ посадові особи запитаного органу, посадовим особам органу, що запитує, повинні бути надані її копії.

2. Якщо це дозволено згідно із законодавством запитаної держави-члена, в угоді, зазначеній у параграфі 1, може бути передбачено, що, коли посадові особи органу, що запитує, присутні під час адміністративних розслідувань, вони можуть опитувати фізичних осіб і перевіряти записи.

Будь-яка відмова особи, що підлягає розслідуванню, сприяти проведенню інспекційних заходів посадовими особами органу, що запитує, повинна розглядатися запитаним органом як відмова його власним посадовим особам.

3. Посадові особи, уповноважені державою-членом, що запитує, які присутні в іншій державі-члені згідно з параграфом 1, повинні завжди бути в змозі пред'явити письмове уповноваження із зазначенням їхньої особи та офіційних повноважень.

СЕКЦІЯ II

Одночасний контроль

Стаття 12

Одночасний контроль

1. Якщо дві або більше держав-членів погоджуються здійснювати одночасний контроль на їхній території стосовно однієї або більше осіб, що становлять для них спільний або взаємодоповнюючий інтерес, з метою обміну отриманою таким чином інформацією, застосовуються параграфи 2, 3 і 4.

2. Компетентний орган у кожній державі-члені повинен самостійно визначити осіб, стосовно яких він має намір запропонувати спільний контроль. Він повинен повідомити компетентний орган інших відповідних держав-членів про будь-які випадки, стосовно яких він пропонує спільний контроль, із зазначенням причин свого вибору.

Він повинен вказати період часу, протягом якого повинен здійснюватися такий контроль.

3. Компетентний орган кожної відповідної держави-члена може вирішити, чи він бажає брати участь у спільному контролі. Він повинен підтвердити свою згоду або повідомити про свою обґрунтовану відмову органу, який пропонує спільний контроль.

4. Компетентний орган кожної відповідної держави-члена повинен призначити представника, що відповідає за нагляд і координування діяльності з контролюю.

СЕКЦІЯ III

Адміністративне повідомлення

Стаття 13

Запит про повідомлення

1. За запитом компетентного органу держави-члена, компетентний орган іншої держави-члена повинен, згідно з правилами, що регулюють повідомлення подібних інструментів у запитаній державі-члені, повідомити адресата про будь-які інструменти та рішення, ухвалені адміністративними органами держави-члена, що запитує, які стосуються застосування на її території законодавства про податки, що охоплюються цією Директивою.
2. У запитах про повідомлення має бути вказаний предмет інструмента або рішення, що підлягає повідомленню, а також найменування і адреса адресата разом з іншою інформацією, що може сприяти ідентифікації адресата.
3. Запитаний орган повинен негайно повідомити органу, що запитує, свою відповідь і, зокрема, дату повідомлення інструмента або рішення адресату.
4. Орган, що запитує, подає запит про повідомлення відповідно до цієї статті, тільки коли він не може надати повідомлення згідно з правилами, які регулюють повідомлення про відповідні інструменти в державі-члені, що запитує, або коли таке повідомлення зумовить непропорційні труднощі. Компетентний орган держави-члена може повідомити про будь-який документ рекомендованим листом або в електронному форматі безпосередню особі на території іншої держави-члену.

СЕКЦІЯ IV

Зворотний зв'язок

Стаття 14

Умови

1. У випадках, коли компетентний орган надає інформацію відповідно до статті 5 або 9, він може звернутися до компетентного органу із запитом про надсилання відгуку на неї. У разі подання запиту про відгук компетентний орган, який отримав інформацію, повинен, без обмеження правил збереження податкової таємниці та захисту даних, застосованих у такій державі-члені, надіслати відгук компетентному органу, який надав інформацію, якомога швидше, але не пізніше ніж протягом трьох місяців після того, як стане відомим результат використання запитаної інформації. Комісія повинна визначити практичні умови згідно з процедурою, зазначеною у статті 26(2).
2. Компетентні органи держав-членів повинні надіслати відгук про автоматичний обмін інформацією іншим відповідним державам-членам раз на рік згідно з практичними умовами, узгодженими у двосторонньому порядку.

СЕКЦІЯ V

Обмін найкращими практиками та досвідом

Стаття 15

Сфера застосування та умови

1. Держави-члени повинні, спільно з Комісією, дослідити та оцінити адміністративну співпрацю згідно із цією Директивою і поділитися своїм досвідом з метою вдосконалення такої співпраці та, у відповідних випадках, розроблення правил у відповідних сферах.
2. Держави-члени можуть, спільно з Комісією, розробити настанови щодо будь-якого аспекту, який вважається необхідним для обміну найкращими практиками та досвідом.

ГЛАВА IV

УМОВИ, ЯКІ РЕГУЛЮЮТЬ АДМІНІСТРАТИВНУ СПІВПРАЦЮ

Стаття 16

Розкриття інформації та документів

1. Інформація, якою обмінюються між державами-членами в будь-якій формі згідно із цією Директивою, підпадає під дію обов'язку щодо збереження службової таємниці та захисту, який поширюється на подібну інформацію згідно з національним правом держави-члена, що її отримала. Така інформація може використовуватися для адміністрування та забезпечення виконання національного законодавства держав-членів про податки, зазначені у статті 2.

Така інформація також може використовуватися для обчислення та забезпечення стягнення інших податків і мит, які підпадають під дію статті 2 Директиви Ради 2010/24/ЄС від 16 березня 2010 року про взаємну допомогу у задоволенні претензій, що стосуються податків, мит та інших інструментів (³), або для обчислення та забезпечення стягнення внесків на обов'язкове соціальне страхування.

Крім того, вона може використовуватися у зв'язку із судовими та адміністративними провадженнями, які можуть передбачати санкції і які ініційовані в результаті порушень податкового права, без обмеження загальних правил і положень, які регулюють права відповідачів і свідків у таких провадженнях.

2. З дозволу компетентного органу держави-члена, що повідомляє інформацію згідно із цією Директивою, і тільки в обсязі, дозволеному відповідно до законодавства держави-члена компетентного органу, що отримує інформацію, інформація та документи, отримані згідно із цією Директивою, можуть використовуватися для інших цілей, ніж ті, що зазначені в параграфі 1. Такий дозвіл надається, якщо інформація може використовуватися для подібних цілей в державі-члені компетентного органу, що повідомляє інформацію.

3. Якщо компетентний орган держави-члена вважає, що інформація, яку він отримав від компетентного органу іншої держави-члена, може бути корисною для цілей, зазначених у параграфі 1, для компетентного органу третьої держави-члена, він може передати таку інформацію останньому за умови, що така передача відповідає правилам і процедурам, встановленим у цій Директиві. Він повинен повідомити компетентний орган держави-члена, з якої походить інформація, про свій намір поділитися такою інформацією з третьою державою-членом. Держава-член походження інформації може висунути заперечення проти такого обміну інформацією протягом 10 робочих днів із моменту отримання повідомлення від держави-члена, що має намір поділитися інформацією.

4. Дозвіл на використання інформації відповідно до параграфу 2, яка була передана відповідно до параграфу 3, може бути наданий тільки компетентним органом держави-члена, з якої походить інформація.

5. Інформація, звіти, заяви та будь-які інші документи або їх засвідчені копії чи витяги з них, отримані запитаним органом і передані органу, що запитує, згідно із цією Директивою, можуть використовуватися як докази компетентними органами держави-члена, що запитує, на тих самих підставах, що й подібна інформація, звіти, заяви та будь-які інші документи, надані органом такої держави-члена.

▼M3

6. Незважаючи на параграфи 1–4 цієї статті, інформація, якою обмінюються між державами-членами відповідно до статті 8аа, повинна використовуватися для цілей оцінювання високорівневих ризиків

трансфертного ціноутворення та інших ризиків, пов'язаних із розмиванням бази оподаткування та виведенням прибутків з-під оподаткування, у тому числі для оцінювання ризику недотримання учасниками групи БНП застосовних правил трансфертного ціноутворення, а також, у відповідних випадках, для економічного та статистичного аналізу. Коригування трансфертного ціноутворення податковими органами держави-члена, що отримує, не повинне ґрунтуватися на інформації, якою обмінюються відповідно до статті 8аа. Незважаючи на викладене вище, не забороняється використовувати інформацію, якою обмінюються між державами-членами відповідно до статті 8аа, як основу для подальших розслідувань стосовно механізмів трансфертного ціноутворення групи БНП або інших податкових питань у ході податкової перевірки та, як наслідок, для здійснення відповідних коригувань оподаткованого доходу конститuentного суб'єкта.

▼ В

Стаття 17

Обмеження

1. Запитаний орган однієї держави-члена повинен надати органу, що запитує, іншої держави-члена інформацію, зазначену у статті 5, за умови, що орган, що запитує, вичерпав звичайні джерела інформації, які він міг використати за відповідних обставин для отримання запитаної інформації без ризику поставити під загрозу досягнення своїх цілей.
2. Ця Директива не покладає на запитану державу-член обов'язок проводити розслідування або повідомляти інформацію, якщо проведення таких розслідувань або збір запитаної інформації для власних цілей суперечить її законодавству.
3. Компетентний орган запитаної держави-члена може відмовитися від надання інформації, якщо держава-член, що запитує, не здатна, з правових причин, надати подібну інформацію.
4. У наданні інформації може бути відмовлено, якщо це призведе до розкриття комерційної, промислової або професійної таємниці, комерційного процесу або інформації, розкриття якої суперечитиме публічному порядку.
5. Запитаний орган повинен повідомити орган, що запитує, про підстави відхилення запиту про надання інформації.

Стаття 18

Обов'язки

1. Якщо держава-член запитує інформацію згідно із цією Директивою, запитана держава-член повинна застосувати заходи, спрямовані на збір інформації, для отримання запитаної інформації, навіть якщо така держава-член може не потребувати такої інформації для власних цілей оподаткування. Зазначений обов'язок не обмежує параграфи 2, 3 і 4 статті 17, застосування яких жодним чином не повинне тлумачитися як таке, що дозволяє запитаній державі-члену відмовлятися від надання інформації виключно тому, що вона не має національного інтересу в такій інформації.
2. Стаття 17(2) та (4) у жодному разі не повинна тлумачитися як така, що дозволяє запитаному органу держави-члена відмовлятися надавати інформацію, виключно тому що цією інформацією володіє банк, інша фінансова установа, номінальний утримувач або особа, що діє в якості агента або довіреної особи, або тому що вона стосується часток участі в особі.
3. Незважаючи на параграф 2, держава-член може відмовити в передачі запитаної інформації, якщо така інформація стосується податкових періодів до 01 січня 2011 року і якщо в передачі такої інформації можна було би відмовити на підставі статті 8(1) Директиви 77/799/ЄЕС, якби вона була запитана до 11 березня 2011 року

Стаття 19

Розширення ширшої співпраці на третю країну

Якщо держава-член здійснює з третьою країною ширшу співпрацю, ніж та, що передбачена згідно із цією Директивою, така держава-член не може відмовити будь-якій іншій державі-члені у приєднанні до такої ширшої співпраці з такою державою-членом.

Стаття 20

Стандартні форми та комп'ютерні формати

1. Запити про надання інформації та про проведення адміністративних розслідувань відповідно до статті 5, а також відповіді на них, підтвердження отримання, запити про надання додаткової довідкової інформації, повідомлення про неможливість надання інформації або відмову відповідно до статті 7 повинні, наскільки це можливо, надсилатися з використанням стандартної форми, ухваленої Комісією згідно з процедурою, зазначеною у статті 26(2).

Стандартні форми можуть супроводжуватися звітами, заявами та будь-якими іншими документами або їх засвідченими копіями чи витягами з них.

2. Стандартна форма, зазначена в параграфі 1, повинна включати принаймні таку інформацію, яка має надаватися органом, що запитує:

- (a) ідентифікаційні дані особи, що підлягає перевірці чи розслідуванню;
- (b) ціль оподаткування, для якої запитують інформацію.

Орган, що запитує, може, у межах відомої йому інформації та відповідно до міжнародних змін, вказати ім'я та адресу будь-якої особи, яка, ймовірно, володіє запитаною інформацією, а також будь-який елемент, що може сприяти збору інформації запитаним органом.

3. Інформація, надана на добровільній основі, і підтвердження її отримання згідно зі статтями 9 і 10, відповідно, запити про адміністративне повідомлення відповідно до статті 13 та відгук відповідно до статті 14 повинні надсилатися з використанням стандартної форми, ухваленої Комісією згідно з процедурою, зазначеною у статті 26(2).

▼M1

4. Автоматичний обмін інформацією згідно зі статтею 8 повинен здійснюватися з використанням стандартного комп'ютерного формату, покликаною полегшити такий автоматичний обмін, і на основі наявного комп'ютерного формату згідно зі статтею 9 Директиви 2003/48/ЄС, що його необхідно використовувати для всіх типів автоматичного обміну інформацією, які ухвалені Комісією відповідно до процедури, зазначеної у статті 26(2).

▼M5

5. Комісія ухвалює стандартні форми, у тому числі умови щодо мови, згідно з процедурою, зазначеною у статті 26(2), у таких випадках:

- (a) для автоматичного обміну інформацією про попередні рішення щодо транскордонних операцій та попередні угоди про ціноутворення відповідно до статті 8a — до 01 січня 2017 року;
- (b) для автоматичного обміну інформацією про підзвітні транскордонні механізми відповідно до статті 8ab — до 30 червня 2019 року.

Такі стандартні форми не повинні виходити за межі компонентів обміну інформацією, зазначених у статтях 8a(6) і 8ab(14), та інших пов'язаних полів, що стосуються таких компонентів, які необхідні для досягнення цілей статей 8a і 8ab, відповідно.

Умови щодо мови, зазначені в першому підпараграфі, не перешкоджають державам-членам повідомляти інформацію, зазначену у статтях 8a і 8ab, будь-якою з офіційних мов Союзу. Однак у таких умовах щодо мови може бути передбачено, що ключові елементи такої інформації також повинні бути надіслані іншою офіційною мовою Союзу.

▼M3

6. Автоматичний обмін інформацією про звіт у розрізі країн відповідно до статті 8aa повинен здійснюватися з використанням стандартної форми, передбаченої в таблицях 1, 2 і 3 секції III додатка III. Комісія, за допомогою імплементаційних актів, ухвалює умови щодо мови для такого обміну до 31 грудня 2016 року. Вони не перешкоджають державам-членам повідомляти інформацію, зазначену у статті 8aa, будь-якою з офіційних мов Союзу. Однак у таких умовах щодо мови може бути передбачено, що ключові елементи такої інформації також повинні бути надіслані іншою офіційною мовою Союзу. Такі імплементаційні акти ухвалюють згідно з процедурою, зазначеною в статті 26(2).

▼B

Стаття 21

Практичні умови

1. Інформація, яку повідомляють згідно із цією Директивою, повинна, наскільки це можливо, надаватися за допомогою електронних засобів із використанням мережі CCN.

За необхідності, Комісія повинна ухвалити практичні умови, необхідні для імплементації першого підпараграфу, згідно з процедурою, зазначеною у статті 26(2).

▼M1

2. Комісія відповідає за будь-який розвиток мережі CCN, необхідний для забезпечення можливості обміну інформацією між державами-членами та забезпечення безпеки мережі CCN.

Держави-члени відповідають за будь-який розвиток їхніх систем, необхідний для забезпечення можливості обміну інформацією з використанням мережі CCN і забезпечення безпеки їхніх систем.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб кожна підзвітну фізичну особу було повідомлено про порушення безпеки даних такої особи, якщо таке порушення може мати негативний вплив на захист персональних даних або приватності такої особи.

Держави-члени відмовляються від усіх вимог про відшкодування витрат, понесених у ході застосування цієї Директиви, окрім, у відповідних випадках, вимог стосовно винагороди експертів.

▼M2

3. Особи, належним чином акредитовані органом акредитації з питань безпеки при Комісії, можуть мати доступ до такої інформації в обсязі, необхідному для обслуговування, підтримки та розвитку довідника, зазначеного в параграфі 5, і мережі CCN.

▼B

4. Запити про співпрацю, у тому числі запити про повідомлення, і документи, що додаються, можуть бути складені будь-якою мовою, погодженою між запитаним органом і органом, що запитує.

Такі запити повинні супроводжуватися перекладом офіційною мовою або однією з офіційних мов держави-члена запитаного органу тільки у спеціальних випадках, коли запитаний орган вказує причину вимоги щодо надання перекладу.

▼M5

5. Комісія повинна, до 31 грудня 2017 року, розробити та забезпечити технічною та логістичною підтримкою захищений центральний довідник для держав-членів щодо адміністративної співпраці у

сфері оподаткування, у якому фіксується інформація, яка підлягає повідомленню відповідно до статті 8a(1) та (2), для виконання вимог щодо автоматичного обміну, які передбачені в зазначених параграфах.

Комісія повинна, до 31 грудня 2019 року, розробити та забезпечити технічною та логістичною підтримкою захищений центральний довідник для держав-членів щодо адміністративної співпраці у сфері оподаткування, у якому фіксується інформація, яка підлягає повідомленню відповідно до статті 8ab(13), (14) та (16), для виконання вимог щодо автоматичного обміну, які передбачені в зазначених параграфах.

Компетентні органи всіх держав-членів повинні мати доступ до інформації, що міститься в такому довіднику. Комісія також повинна мати доступ до інформації, що міститься в такому довіднику, але з обмеженнями, визначеними у статтях 8a(8) та 8ab(17). Необхідні практичні умови ухвалюються Комісією згідно з процедурою, зазначеною у статті 26(2).

До початку функціонування такого захищеного центрального довідника автоматичний обмін, передбачений у статті 8a(1) та (2) і статті 8ab(13), (14) та (16), здійснюється згідно з параграфом 1 цієї статті та застосовними практичними умовами.

▼M3

6. Інформація, яку повідомляють згідно зі статтею 8aa(2), повинна, наскільки це можливо, надаватися за допомогою електронних засобів із використанням мережі CCN. Комісія, за допомогою імплементаційних актів, ухвалює необхідні практичні умови для модернізації мережі CCN. Такі імплементаційні акти ухвалюють згідно з процедурою, зазначеною в статті 26(2).

▼B

Стаття 22

Спеціальні обов'язки

1. Держави-члени повинні вживати усіх необхідних заходів, щоб:

- (a) забезпечити ефективну внутрішню координацію в рамках організації, зазначеної у статті 4;
- (b) забезпечити пряму співпрацю з органами інших держав-членів, зазначеними у статті 4;
- (c) забезпечити безперебійне функціонування механізмів адміністративної співпраці, передбачених у цій Директиві.

▼M4

1a. З метою імплементації та забезпечення виконання законів держав-членів, які вводять в дію цю Директиву, і забезпечення здійснення встановленої нею адміністративної співпраці у державах-членах законом повинен бути передбачений доступ податкових органів до механізмів, процедур, документів та інформації, зазначених у статтях 13, 30, 31 та 40 Директиви Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2015/849 (⁴).

▼B

2. Комісія повинна повідомляти кожній державі-члену будь-яку загальну інформацію стосовно імплементації та застосування цієї Директиви, яку вона отримує та може надати.

ГЛАВА V

ВІДНОСИНИ З КОМІСІЄЮ

Стаття 23

Оцінювання

1. Держави-члени та Комісія повинні дослідити та оцінити здійснення адміністративної співпраці, передбаченої в цій Директиві.
2. Держави-члени повинні надати Комісії будь-яку релевантну інформацію, необхідну для оцінювання ефективності адміністративної співпраці згідно із цією Директивою для протидії ухиленню від сплати податків і уникненню оподаткування.

▼ M5

3. Держави-члени повинні надавати Комісії щорічну оцінку ефективності автоматичного обміну інформацією, зазначеного у статтях 8, 8a, 8aa і 8ab, а також досягнутих практичних результатів. Комісія, за допомогою імплементаційних актів, ухвалює форму та умови надання такої щорічної оцінки. Такі імплементаційні акти ухвалюють згідно з процедурою, зазначеною в статті 26(2).

▼ B

4. Комісія, згідно з процедурою, зазначеною у статті 26(2), визначає перелік статистичних даних, які повинні бути надані державами-членами для цілей оцінювання цієї Директиви.

▼ M2 —————

▼ M2

Стаття 23a

Конфіденційність інформації

1. Комісія повинна зберігати конфіденційність інформації, наданої Комісії згідно із цією Директивою, відповідно до положень, які застосовуються до органів Союзу, і така інформація не може використовуватися для будь-яких цілей, інших ніж визначення того, чи і в якому обсязі держави-члени дотримуються цієї Директиви.
2. Інформація, надана Комісії державою-членом згідно зі статтею 23, а також будь-який звіт чи документ, складений Комісією з використанням такої інформації, може бути переданий іншим державам-членам. Така передана інформація підпадає під дію обов'язку щодо збереження службової таємниці та захисту, який поширюється на подібну інформацію згідно з національним правом держави-члена, що її отримала.

Складені Комісією звіти та документи, зазначені в першому підпараграфі, можуть використовуватися державами-членами тільки для аналітичних цілей і не повинні публікуватися або надаватися будь-якій іншій особі чи органу без явної згоди Комісії.

▼ B

ГЛАВА VI

ВІДНОСИНИ З ТРЕТІМИ КРАЇНАМИ

Стаття 24

Обмін інформацією з третіми країнами

1. У випадках, коли компетентний орган держави-члена отримує від третьої країни інформацію, яка, ймовірно, має значення для адміністрування та забезпечення виконання національного законодавства держави-члена щодо податків, зазначених у статті 2, такий орган може, якщо це дозволено згідно з угодою з такою третьою країною, надати таку інформацію компетентним органам держав-членів, яким така інформація може бути корисною, і будь-яким органам, що запитують.

2. Компетентні органи можуть передавати, згідно з їхніми національними положеннями щодо передачі персональних даних третім країнам, інформацію, отриману згідно із цією Директивою, третій країні в разі дотримання всіх зазначених нижче умов:

- (a) компетентний орган держави-члена, з якої походить інформація, дав згоду на таку передачу;
- (b) відповідна третя країна зобов'язалася забезпечити співпрацю, необхідну для збору інформації про невідповідний або незаконний характер операцій, які потенційно суперечать податковому законодавству або порушують його.

ГЛАВА VII

ЗАГАЛЬНІ ТА ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 25

Захист даних

▼ M1

1. Будь-який обмін інформацією згідно із цією Директивою підпадає під дію положень, які імплементують Директиву 95/46/ЄС. Однак держави-члени повинні, для цілей правильного застосування цієї Директиви, обмежити обсяг обов'язків і прав, передбачених у статті 10, статті 11(1), статтях 12 і 21 Директиви 95/46/ЄС, настільки, наскільки це необхідно для захисту інтересів, вказаних у статті 13(1)(e) зазначеної Директиви.

▼ M2

1a. Регламент (ЄС) № 45/2001 застосовується до будь-якого опрацювання персональних даних, згідно із цією Директивою, установами та органами Союзу. Однак для цілей правильного застосування цієї Директиви обсяг обов'язків і прав, передбачених у статті 11, статті 12(1), статтях 13–17 Регламенту (ЄС) № 45/2001, обмежується настільки, наскільки це необхідно для захисту інтересів, вказаних у пункті (b) статті 20(1) зазначеного Регламенту.

▼ M1

2. Фінансові установи, що звітують, і компетентні органи кожної держави-члена вважаються контролерами даних для цілей Директиви 95/46/ЄС.

3. Незважаючи на параграф 1, кожна держава-член повинна забезпечити, щоб кожна фінансова установа, що звітує, яка підпадає під її юрисдикцію, повідомляла кожній відповідній підзвітній фізичній особі, що інформація стосовно неї, зазначена у статті 8(3a), збиратиметься та передаватиметься відповідно до цієї Директиви, а також повинна забезпечити, щоб фінансова установа, що звітує, заздалегідь надавала такій фізичній особі всю інформацію, на яку вона має право відповідно до національного законодавства, що імплементує Директиву 95/46/ЄС, аби така фізична особа могла скористатися своїми правами на захист даних, але в будь-якому разі до того, як відповідна фінансова установа, що звітує, надасть інформацію, зазначену у статті 8(3a), компетентному органу її держави-члена резидентства.

4. Інформація, яку опрацьовують відповідно до цієї Директиви, повинна зберігатися не довше, ніж це необхідно для досягнення цілей цієї Директиви, але в будь-якому разі відповідно до національних правил щодо строку позовної давності кожного з контролерів даних.

▼ M5

Стаття 25a

Санкції

Держави-члени повинні встановити правила щодо санкцій, застосованих за порушення національних положень, ухвалених відповідно до цієї Директиви, які стосуються статей 8аа та 8аб, і вживати всіх заходів, необхідних для забезпечення їх виконання. Передбачені санкції повинні бути дієвими, пропорційними і стримувальними.

▼МЗ

Стаття 26

Процедура Комітету

1. Комісії допомагає Комітет з адміністративної співпраці з питань оподаткування. Такий Комітет є комітетом у розумінні Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 182/2011 (⁵).
2. У разі покликання на цей параграф застосовують статтю 5 Регламенту (ЄС) 182/2011.

▼М5

Стаття 27

Звітування

1. Кожні п'ять років після 01 січня 2013 року Комісія повинна подавати звіт про застосування цієї Директиви Європейському Парламенту і Раді.
2. Кожні два роки після 01 липня 2020 року держави-члени та Комісія повинні оцінювати доцільність додатку IV і Комісія повинна подавати звіт Раді. Такий звіт, у відповідних випадках, повинен супроводжуватися законодавчою пропозицією.

▼М6

Стаття 27а

Необов'язкове відтермінування строків у зв'язку з пандемією COVID-19

1. Незважаючи на строки подання інформації про підзвітні транскордонні механізми, як вказано у статті 8аб(12), держави-члени можуть вжити заходів, необхідних для надання можливості посередникам і відповідним платникам податків подати, до 28 лютого 2021 року, інформацію про підзвітні транскордонні механізми, перший етап яких був реалізований у період між 25 червня 2018 року та 30 червня 2020 року.
2. Якщо держави-члени вживають заходів, як зазначено в параграфі 1, вони також повинні вжити заходів, які необхідні, щоб:
 - (a) незважаючи на статтю 8аб(18), інформація була вперше повідомлена до 30 квітня 2021 року;
 - (b) 30-денний період надання інформації, зазначений у статті 8аб(1) та (7), розпочався до 01 січня 2021 року, якщо:
 - (i) підзвітний транскордонний механізм надається для реалізації або готовий до реалізації або якщо його перший етап був реалізований у період між 01 липня 2020 року і 31 грудня 2020 року; або
 - (ii) посередники у розумінні другого параграфу пункту 21 статті 3 надають, безпосередньо або через інших осіб, допомогу, підтримку або консультації у період між 01 липня 2020 року і 31 грудня 2020 року;
 - (c) у випадку стандартизованих механізмів, перший періодичний звіт згідно зі статтею 8аб(2) був підготовлений посередником до 30 квітня 2021 року.

3. Незважаючи на строк, встановлений у пункті (b) статті 8(6), держави-члени можуть вжити заходів, щоб інформація, зазначена у статті 8(3а), яка стосується 2019 календарного року або іншого відповідного звітного періоду, була надана протягом 12 місяців з моменту завершення 2019 календарного року або іншого відповідного звітного періоду.

Стаття 27b

Продовження періоду відтермінування

1. Рада, діючи одногосно за пропозицією Комісії, може ухвалити імплементаційне рішення про продовження періоду відтермінування строків, визначеного у статті 27а, на три місяці за умови збереження серйозних ризиків для громадського здоров'я, перешкод і порушення економічної рівноваги, спричинених пандемією COVID-19, і застосування державами-членами заходів із локдауну.
2. Пропозиція щодо імплементаційного рішення Комісії повинна бути подана до Ради принаймні за один місяць до завершення відповідного строку.

▼B

Стаття 28

Скасування Директиви 77/799/ЄЕС

Директиву 77/799/ЄЕС скасовано з 01 січня 2013 року.

Покликання на скасовану Директиву необхідно тлумачити як покликання на цю Директиву.

Стаття 29

Транспозиція

1. Держави-члени повинні ввести в дію закони, підзаконні нормативно-правові акти та адміністративні положення для дотримання цієї Директиви з 01 січня 2013 року.

Однак вони повинні ввести в дію закони, підзаконні нормативно-правові акти та адміністративні положення, необхідні для дотримання статті 8 цієї Директиви, з 01 січня 2015 року.

Вони негайно інформують про це Комісію.

Якщо держави-члени ухвалюють такі інструменти, вони повинні містити покликання на цю Директиву або супроводжуватися таким покликанням у разі їх офіційної публікації. Методи здійснення такого покликання встановлюють держави-члени.

2. Держави-члени повинні передати Комісії текст основних положень національного права, ухвалених ними у сфері застосування цієї Директиви.

Стаття 30

Набуття чинності

Ця Директива набуває чинності у день її публікації в *Офіційному віснику Європейського Союзу*.

Стаття 31

Адресати

Цю Директиву адресовано державам-членам.

▼M1

ДОДАТОК I

ПРАВИЛА ЗВІТУВАННЯ ТА КОМПЛЕКСНОЇ ПЕРЕВІРКИ ІНФОРМАЦІЇ ПРО ФІНАНСОВІ РАХУНКИ

Цей додаток встановлює правила звітування та комплексної перевірки, які підлягають застосуванню фінансовими установами, що звітують, з метою надання можливості державам-членам повідомляти, шляхом автоматичного обміну, інформацію, вказану у статті 8(3а) цієї Директиви. У цьому додатку також описані правила та адміністративні процедури, що їх повинні мати держави-члени для забезпечення ефективного впровадження та дотримання визначених нижче процедур звітування та комплексної перевірки.

СЕКЦІЯ I

ЗАГАЛЬНІ ВИМОГИ ЩОДО ЗВІТУВАННЯ

А. Згідно з параграфами С–Е, кожна фінансова установа, що звітує, зобов'язана надавати компетентному органу своєї держави-члена зазначену нижче інформацію щодо кожного підзвітного рахунку такої фінансової установи, що звітує:

1. ім'я, адресу, державу-члена (держав-членів) резидентства, податковий ідентифікаційний номер (номери) та дату і місце народження (у випадку фізичної особи) кожної підзвітної особи, що є власником рахунку, та, у випадку будь-якого суб'єкта, який є власником рахунку та який після застосування процедур комплексної перевірки, що відповідають секціям V, VI та VII, ідентифікований як такий, що має одну або більше контролюючих осіб, які є підзвітною особою, найменування, адресу, державу-члена (держав-членів) та іншу юрисдикцію (юрисдикції) резидентства і податковий ідентифікаційний номер (номери) суб'єкта, а також ім'я, адресу, державу-члена (держав-членів) резидентства, податковий ідентифікаційний номер (номери) та дату і місце народження кожної підзвітної особи;
2. номер рахунку (або функціональний еквівалент за відсутності номера рахунку);
3. найменування та ідентифікаційний номер (за наявності) фінансової установи, що звітує;
4. залишок або суму на рахунку (у тому числі, у випадку договору страхування з грошовою вартістю або договору про ануїтет, грошову вартість або викупну суму) на кінець відповідного календарного року чи іншого відповідного звітного періоду або, якщо рахунок було закрито протягом такого року або періоду, на момент закриття рахунку;
5. у випадку будь-якого кастодіального рахунку:
 - (a) загальну валову суму відсотків, загальну валову суму дивідендів та загальну валову суму іншого доходу, отриманого стосовно активів, що утримуються на рахунку, у кожному випадку сплачену або зараховану на рахунок (або стосовно рахунку) протягом календарного року чи іншого відповідного звітного періоду; та
 - (b) загальні валові надходження від продажу або погашення фінансових активів, сплачені або зараховані на рахунок протягом календарного року або іншого відповідного звітного періоду, щодо яких фінансова установа, що звітує, діяла як зберігач, брокер, номінальний утримувач або в іншій якості як агент в інтересах власника рахунку;
6. у випадку будь-якого депозитного рахунку, загальну валову суму відсотків, сплачених або зарахованих на рахунок протягом календарного року чи іншого відповідного звітного періоду; та

7. у випадку будь-якого рахунку, не описаного в підпараграфі А(5) або (6), загальну валову суму, сплачену або зараховану на користь власника рахунку стосовно рахунку протягом календарного року чи іншого відповідного звітного періоду, щодо якого фінансова установа, що звітує, є боржником або дебітором, включаючи агреговану суму будь-яких виплат у рамках погашення, здійснених на користь власника рахунку протягом календарного року чи іншого відповідного звітного періоду.
- В. У повідомленій інформації необхідно вказувати валюту, у якій деномінована кожна сума.
- С. Незважаючи на підпараграф А(1), стосовно кожного підзвітного рахунку, який є рахунком, що існував раніше, податковий ідентифікаційний номер (номери) або дату народження не потрібно повідомляти, якщо такий податковий ідентифікаційний номер (номери) або дата народження не містяться в записах фінансової установи, що звітує, та в іншому порядку не підлягають збору такою фінансовою установою, що звітує, відповідно до національного законодавства або будь-якого правового інструмента Союзу. Однак фінансова установа, що звітує, зобов'язана докладати розумних зусиль для отримання податкового ідентифікаційного номеру (номерів) і дати народження стосовно рахунків, що існували раніше, до кінця другого календарного року, що слідує за роком, у якому рахунки, що існували раніше, були ідентифіковані як підзвітні рахунки.
- Д. Незважаючи на підпараграф А(1), податковий ідентифікаційний номер не потрібно повідомляти, якщо податковий ідентифікаційний номер не був виданий відповідною державою-членом або іншою юрисдикцією резидентства.
- Е. Незважаючи на підпараграф А(1), місце народження не потрібно повідомляти, за винятком таких випадків:
- (1) фінансова установа, що звітує, іншим чином зобов'язана отримати та повідомити його відповідно до національного права, або фінансова установа, що звітує, іншим чином зобов'язана або була зобов'язана отримати та повідомити його відповідно до будь-якого правового інструмента Союзу, який або був чинним станом на 05 січня 2015 року; та
 - (2) воно доступне в даних з можливістю електронного пошуку, які веде фінансова установа, що звітує.

СЕКЦІЯ II

ЗАГАЛЬНІ ВИМОГИ ЩОДО КОМПЛЕКСНОЇ ПЕРЕВІРКИ

- А. Рахунок вважається підзвітним рахунком починаючи з дати його ідентифікації як такого за результатами процедур комплексної перевірки в секціях II–VII, і, якщо не передбачено інше, інформацію щодо підзвітного рахунку необхідно надавати щорічно в календарному році, що слідує за роком, якого стосується інформація.
- В. Залишок або суму на рахунку визначають станом на останній день календарного року або іншого відповідного звітного періоду.
- С. У випадках, коли необхідно визначити пороговий залишок або суму станом на останній день календарного року, відповідний залишок або суму необхідно визначати станом на останній день звітного періоду, що закінчується протягом такого календарного року або одночасно з ним.
- Д. Кожна держава-член може дозволити фінансовим установам, що звітують, використовувати надавачів послуг для виконання обов'язків щодо звітування та комплексної перевірки, покладених на такі фінансові установи, що звітують, як передбачено в національному праві, однак відповідальність за такі обов'язки несуть фінансові установи, що звітують.
- Е. Кожна держава-член може дозволити фінансовим установам, що звітують, застосовувати процедури комплексної перевірки, розроблені для нових рахунків, до рахунків, що існували

раніше, і процедури комплексної перевірки, розроблені для рахунків з високою вартістю, до рахунків з низькою вартістю. Якщо держава-член дозволяє використовувати процедури комплексної перевірки для нових рахунків стосовно рахунків, що існували раніше, продовжують застосовуватися правила, які в іншому разі застосовувалися би до рахунків, що існували раніше.

СЕКЦІЯ III

КОМПЛЕКСНА ПЕРЕВІРКА РАХУНКІВ ФІЗИЧНИХ ОСІБ, ЩО ІСНУВАЛИ РАНІШЕ

- A. Вступ. Наведені нижче процедури застосовують для цілей ідентифікації підзвітних рахунків з-поміж рахунків фізичних осіб, що існували раніше.
- B. Рахунки з низькою вартістю. Наведені нижче процедури застосовують до рахунків з низькою вартістю.
1. Адреса реєстрації. Якщо фінансова установа, що звітує, має у своїх записах поточну адресу реєстрації фізичної особи — власника рахунку, отриману на основі документальних доказів, фінансова установа, що звітує, може вважати фізичну особу — власника рахунку резидентом для цілей оподаткування держави-члена або іншої юрисдикції, у якій розташована адреса, щоб визначити, чи є така фізична особа — власник рахунку підзвітною особою.
 2. Пошук в електронних записках. Якщо фінансова установа, що звітує, не впевнена в поточній адресі реєстрації фізичної особи — власника рахунку, отриманій на основі документальних доказів, як передбачено в підпараграфі B(1), фінансова установа, що звітує, повинна перевірити дані з можливістю електронного пошуку, які веде фінансова установа, що звітує, на наявність будь-якої із зазначених нижче ознак і застосовувати підпараграфи B(3)–(6):
 - (a) ідентифікація власника рахунку як резидента держави-члена;
 - (b) поточна поштова адреса або адреса реєстрації (у тому числі поштова скринька) у державі-члені;
 - (c) один або більше телефонних номерів у державі-члені та жодного телефонного номера в державі-члені фінансової установи, що звітує;
 - (d) постійно діючі інструкції (крім тих, що стосуються депозитного рахунку) щодо переказу коштів на рахунок, що ведеться в державі-члені;
 - (e) чинна довіреність або право підпису, надане особі з адресою в державі-члені; або
 - (f) вказівка «до запитання» або адреса «на ім'я» в державі-члені, якщо фінансова установа, що звітує, не має будь-якої іншої адреси у досьє власника рахунку.
 3. Якщо в ході електронного пошуку не було виявлено жодної ознаки, зазначеної в підпараграфі B(2), проведення подальших дій не вимагається до зміни обставин, що призводить до виникнення однієї або більше ознак, пов'язаних із рахунком, або до того, що рахунок стає рахунком з високою вартістю.
 4. Якщо в ході електронного пошуку було виявлено будь-яку з ознак, зазначених у підпараграфі B(2)(a)–(e), або якщо відбулася зміна обставин, що призводить до виникнення однієї або більше ознак, пов'язаних із рахунком, фінансова установа, що звітує, повинна розглядати власника рахунку як резидента для цілей оподаткування кожної держави-члена, щодо якої було виявлено таку ознаку, окрім випадків, коли вона вирішує застосувати підпараграф B(6) і один із винятків у цьому підпараграфі застосовується до такого рахунку.

5. Якщо в ході електронного пошуку було виявлено вказівку «до запитання» або адресу «на ім'я» і жодної іншої адреси та ознаки власника рахунку, зазначеної в підпараграфі В(2) (a)–(e), фінансова установа, що звітує, повинна в порядку, що найбільше відповідає обставинам, застосувати пошук у записах на паперовому носії, описаний у підпараграфі С(2), або вимагати від власника рахунку документ самостійної оцінки або документальні докази для встановлення резидентства для цілей оподаткування такого власника рахунку. Якщо в ході пошуку в записах на паперовому носії не було виявлено жодної ознаки, а спроба отримати документ самостійної оцінки або документальні докази не принесла результатів, фінансова установа, що звітує, повинна повідомити про такий рахунок компетентний орган своєї держави-члена як про недокументований рахунок.

6. Незважаючи на виявлення ознак згідно з підпараграфом В(2), фінансова установа, що звітує, може не вважати власника рахунку резидентом держави-члена, якщо:

(a) інформація про власника рахунку містить поточну поштову адресу або адресу реєстрації в такій державі-члені, один або більше телефонних номерів у такій державі-члені (та жодного телефонного номера в державі-члені фінансової установи, що звітує) або постійно діючі інструкції (щодо фінансових рахунків, крім тих, що стосуються депозитного рахунку) щодо переказу коштів на рахунок, що ведеться в державі-члені, і фінансова установа, що звітує, отримує або попередньо перевірила та зафіксувала:

(i) документ самостійної оцінки від власника рахунку держави-члена (держав-членів) чи іншої юрисдикції (юрисдикцій) резидентства такого власника рахунку, що не включає таку державу-члена; та

(ii) документальні докази, що встановлюють статус власника рахунку як невідзвітного;

(b) інформація про власника рахунку містить чинну довіреність або право підпису, надані особі з адресою в такій державі-члені, і фінансова установа, що звітує, отримує або попередньо перевірила та зафіксувала:

(i) документ самостійної оцінки від власника рахунку держави-члена (держав-членів) чи іншої юрисдикції (юрисдикцій) резидентства такого власника рахунку, що не включає таку державу-члена; або

(ii) документальні докази, що встановлюють статус власника рахунку як невідзвітного.

C. Посилені процедури перевірки для рахунків з високою вартістю. До рахунків з високою вартістю застосовують зазначені нижче посилені процедури перевірки.

1. Пошук в електронних записах. Щодо рахунків з високою вартістю, фінансова установа, що звітує, повинна перевірити дані з можливістю електронного пошуку, що ведуться такою фінансовою установою, що звітує, на наявність будь-якої з ознак, описаних у підпараграфі В(2).

2. Пошук у записах на паперовому носії. Якщо бази даних з можливістю електронного пошуку фінансової установи, що звітує, включають поля, які призначені для інформації, описаної в підпараграфі С(3), і містять всю таку інформацію, подальший пошук у записах на паперовому носії не вимагається. Якщо електронні бази даних не містять усю таку інформацію, щодо рахунку з високою вартістю, фінансова установа, що звітує, повинна також перевірити поточне дос'є з основними даними клієнтів та, тією мірою, якою вони відсутні в поточному дос'є з основними даними клієнтів, зазначені нижче

- документи, пов'язані з рахунком та отримані фінансовою установою, що звітує, протягом останніх п'яти років, на наявність будь-якої з ознак, описаних у підпараграфі В(2):
- (a) останні документальні докази, зібрані щодо рахунку;
 - (b) останній договір або документацію про відкриття рахунку;
 - (c) останню документацію, отриману фінансовою установою, що звітує, згідно з процедурами боротьби з відмиванням грошей/ ідентифікації клієнтів або для інших регуляторних цілей;
 - (d) будь-яку чинні форми довіреності або права на підпис; та
 - (e) будь-які чинні постійно діючі інструкції (окрім тих, що стосуються депозитного рахунку) щодо переказу коштів.
3. Виняток у випадку, коли бази даних містять достатню інформацію. Фінансова установа, що звітує, не зобов'язана здійснювати пошук у записах на паперовому носії, описаний у підпараграфі С(2), якщо інформація з можливістю електронного пошуку фінансової установи, що звітує, містить такі дані:
- (a) статус резидентства власника рахунку;
 - (b) адресу реєстрації та поштову адресу власника рахунку, що наразі містяться у досьє фінансової установи, що звітує;
 - (c) телефонний номер (номери) власника рахунку, що наразі містяться у досьє, за наявності, фінансової установи, що звітує;
 - (d) у випадку фінансових рахунків, інших ніж депозитні рахунки, чи наявні постійно діючі інструкції щодо переказу коштів з відповідного рахунку на інший рахунок (у тому числі на рахунок в іншій філії фінансової установи, що звітує, або в іншій фінансовій установі);
 - (e) чи наявна поточна адреса «на ім'я» або вказівка «до запитання» для власника рахунку; та
 - (f) чи наявні будь-яка довіреність або право підпису стосовно рахунку.
4. Перевірка менеджера з питань роботи з клієнтами на наявність фактичних знань. На додаток до пошуку в електронних записах і пошуку в записах на паперовому носії, описаних у підпараграфі С(1) та (2), фінансова установа, що звітує, повинна розглядати як підзвітний рахунок будь-який рахунок з високою вартістю, закріплений за менеджером з питань роботи з клієнтами (включно з будь-якими фінансовими рахунками, агрегованими з таким рахунком з високою вартістю), якщо менеджер з питань роботи з клієнтами фактично знає, що власник рахунку є підзвітною особою.
5. Наслідки виявлення ознак.
- (a) Якщо жодна з ознак, наведених у підпараграфі В(2), не виявлена під час посиленої перевірки рахунків з високою вартістю, описаної в параграфі С, і відповідно до підпараграфу С(4) не виявлено, що рахунок належить підзвітній особі, жодні подальші дії не вимагаються, поки не відбудеться зміна обставин, внаслідок якої виникне одна або більше ознак, пов'язаних із рахунком.
 - (b) Якщо будь-яка з ознак, наведених у підпараграфі В(2)(a)–(e), виявлена під час посиленої перевірки рахунків з високою вартістю, описаної в параграфі С, або в разі істотної зміни обставин, у результаті якої виникне одна або більше ознак, пов'язаних із рахунком, фінансова установа, що звітує, повинна вважати цей

рахунок підзвітним рахунком стосовно кожної держави-члена, для якої виявлена ознака, крім випадків, коли вона вирішить застосовувати підпараграф В(6) і один із винятків у зазначеному підпараграфі застосовується до такого рахунку.

- (с) Якщо вказівка «до запитання» або адреса «на ім'я» була виявлена в ході посиленої перевірки рахунків з високою вартістю, описаної в параграфі С, і жодної іншої адреси та жодної іншої ознаки, визначеної в підпараграфах В(2)(а)–(е), стосовно власника рахунку не виявлено, фінансова установа, що звітує, повинна отримати від такого власника рахунку документ самостійної оцінки або документальні докази для встановлення резидентства для цілей оподаткування власника рахунку. Якщо фінансова установа, що звітує, не може отримати таку документ самостійної оцінки або документальні докази, вона повинна повідомити про цей рахунок компетентний орган своєї держави-члена як про недокументований рахунок.
 - 6. Якщо рахунок фізичної особи, що існував раніше, не є рахунком з високою вартістю станом на 31 грудня 2015 року, однак стає ним станом на останній день наступного календарного року, фінансова установа, що звітує, повинна провести процедури посиленої перевірки, описані в параграфі С, стосовно такого рахунку протягом календарного року, що слідує за роком, у якому такий рахунок стає рахунком з високою вартістю. Якщо за результатами цієї перевірки такий рахунок був ідентифікований як підзвітний рахунок, фінансова установа, що звітує, повинна надавати необхідну інформацію про такий рахунок за рік, у якому він був ідентифікований як підзвітний рахунок, і за наступні роки на щорічній основі, крім випадків, коли власник рахунку перестає бути підзвітною особою.
 - 7. Після застосування фінансовою установою, що звітує, процедур посиленої перевірки, описаних у параграфі С, до рахунку з високою вартістю, фінансова установа, що звітує, не зобов'язана повторно застосовувати такі процедури, окрім перевірки менеджера з питань роботи з клієнтами, описаної в підпараграфі С(4), стосовно того самого рахунку з високою вартістю в будь-якому наступному році, окрім випадків, коли рахунок є недокументованим, у зв'язку з чим фінансова установа, що звітує, повинна повторно застосовувати їх щороку, доки такий рахунок не перестане бути недокументованим.
 - 8. Якщо відбулася зміна обставин щодо рахунку з високою вартістю, що призвела до виникнення однієї або більше ознак, описаних у підпараграфі В(2), пов'язаних із рахунком, фінансова установа, що звітує, повинна вважати такий рахунок підзвітним рахунком стосовно кожної держави-члена, щодо якої було виявлено ознаку, окрім випадків, коли вона вирішує застосувати підпараграф В(6) і один із винятків у зазначеному підпараграфі застосовується до такого рахунку.
 - 9. Фінансова установа, що звітує, повинна впровадити процедури для забезпечення того, щоб менеджер з питань роботи з клієнтами виявляв будь-яку зміну обставин стосовно рахунку. Наприклад, якщо менеджеру з питань роботи з клієнтами повідомляють, що власник рахунку має нову поштову адресу в державі-члені, фінансова установа, що звітує, зобов'язана розглядати таку нову адресу як зміну обставин і, якщо вона вирішує застосувати підпараграф В(6), повинна отримати належну документацію від власника рахунку.
- D. Перевірка рахунків фізичних осіб з високою вартістю, що існували раніше, повинна бути завершена до 31 грудня 2016 року. Перевірка рахунків фізичних осіб з низькою вартістю, що існували раніше, повинна бути завершений до 31 грудня 2017 року.

- Е. Будь-який рахунок фізичної особи, що існував раніше, який був ідентифікований як підзвітний рахунок згідно з цією секцією, повинен вважатися підзвітним рахунком протягом усіх наступних років, окрім випадків, коли власник рахунку перестає бути підзвітною особою.

СЕКЦІЯ IV

КОМПЛЕКСНА ПЕРЕВІРКА НОВИХ РАХУНКІВ ФІЗИЧНИХ ОСІБ

Наведені нижче процедури застосовуються для цілей виявлення підзвітних рахунків з-поміж нових рахунків фізичних осіб.

- А. Щодо нових рахунків фізичних осіб, після відкриття рахунку фінансова установа, що звітує, повинна отримати документ самостійної оцінки, який може входити до складу документації про відкриття рахунку, що дає змогу фінансовій установі, що звітує, визначити резидентство власника рахунку для цілей оподаткування, і підтвердити обґрунтованість такого документа самостійної оцінки на підставі інформації, отриманої фінансовою установою, що звітує, у зв'язку з відкриттям рахунку, включаючи будь-яку документацію, зібрану згідно з процедурами боротьби з відмиванням грошей/ ідентифікації клієнтів.
- В. Якщо в документі самостійної оцінки встановлено, що власник рахунку є резидентом для цілей оподаткування в державі-члені, фінансова установа, що звітує, повинна розглядати рахунок як підзвітний рахунок, і документ самостійної оцінки також повинен включати податковий ідентифікаційний номер власника рахунку для такої держави-члена (відповідно до параграфа D секції I) і дату народження.
- С. Якщо відбулася зміна обставин стосовно нового рахунку фізичної особи, у результаті якої фінансова установа, що звітує, дізнається або повинна дізнатися, що початковий документ самостійної оцінки є неправильним або ненадійним, фінансова установа, що звітує, не може покладатися на початковий документ самостійної оцінки та повинна отримати дійсний документ самостійної оцінки, що встановлює резидентство власника рахунку для цілей оподаткування.

СЕКЦІЯ V

КОМПЛЕКСНА ПЕРЕВІРКА РАХУНКІВ СУБ'ЄКТІВ, ЩО ІСНУВАЛИ РАНІШЕ

Наведені нижче процедури застосовуються для цілей виявлення підзвітних рахунків з-поміж рахунків суб'єктів, що існували раніше.

- А. Рахунки суб'єктів, що не підлягають перевірці, виявленню або звітуванню. Окрім випадків, коли фінансова установа, що звітує, ухвалить інше рішення стосовно всіх рахунків суб'єктів, що існували раніше, або окремо стосовно будь-якої чітко визначеної групи таких рахунків, рахунок суб'єкта, що існував раніше, із сукупним залишком або сумою, що не перевищує, станом на 31 грудня 2015 року, суму, деноміновану в національній валюті кожної держави-члена, яка відповідає 250 000 доларів США, не підлягає перевірці, виявленню або звітуванню як підзвітний рахунок, доки сукупний залишок або сума не перевищить зазначену суму станом на останній день будь-якого наступного календарного року.
- В. Рахунки суб'єктів, що підлягають перевірці. Рахунок суб'єкта, що існував раніше, із сукупним залишком або сумою, що перевищує, станом на 31 грудня 2015 року, суму, деноміновану в національній валюті кожної держави-члена, яка відповідає 250 000 доларів США, і рахунок суб'єкта, що існував раніше, на суму, яка не перевищує, станом на 31 грудня 2015 року, таку суму, однак сукупний залишок або сума якого перевищує таку суму станом на останній день будь-якого наступного календарного року, підлягає перевірці згідно з процедурами, передбаченими в параграфі D.

- C. Рахунки суб'єктів, щодо яких вимагається звітування. Щодо рахунків суб'єктів, що існували раніше, описаних у параграфі В, тільки рахунки, якими володіють один або кілька суб'єктів, які є підзвітними особами, або пасивні нефінансові суб'єкти з однією або кількома контролюючими особами, які є підзвітними особами, повинні вважатися підзвітними рахунками.
- D. Процедури перевірки для визначення рахунків суб'єктів, щодо яких вимагається звітування. До рахунків суб'єктів, що існували раніше, описаних у параграфі В, фінансова установа, що звітує, повинна застосовувати зазначені нижче процедури перевірки, щоб визначити, чи володіє рахунком одна або кілька підзвітних осіб чи пасивні нефінансові суб'єкти з однією або кількома контролюючими особами, які є підзвітними особами:
1. Визначення того, чи суб'єкт є підзвітною особою.
 - (a) Необхідно перевірити інформацію, яка ведеться для регуляторних цілей та для цілей роботи з клієнтами (у тому числі інформацію, зібрану згідно з процедурами боротьби з відмиванням грошей/ ідентифікації клієнтів), щоб визначити, чи вказує інформація, що власник рахунку є резидентом у державі-члені. З цією метою інформація, що вказує, що власник рахунку є резидентом у державі-члені, включає місце реєстрації чи організації або адресу в державі-члені.
 - (b) Якщо інформація вказує, що власник рахунку є резидентом у державі-члені, фінансова установа, що звітує, повинна розглядати рахунок як підзвітний рахунок, окрім випадків, коли вона отримує документ самостійної оцінки від власника рахунку або обґрунтовано визначає на основі інформації, яка перебуває в її розпорядженні або у відкритому доступі, що власник рахунку не є підзвітною особою.
 2. Визначення того, чи суб'єкт є пасивним нефінансовим суб'єктом з однією або кількома контролюючими особами, які є підзвітними особами. Щодо власника рахунку суб'єкта, що існував раніше (включно із суб'єктом, що є підзвітною особою), фінансова установа, що звітує, повинна визначити, чи власник рахунку є пасивним нефінансовим суб'єктом з однією або кількома контролюючими особами, які є підзвітними особами. Якщо будь-яка з контролюючих осіб пасивного нефінансового суб'єкта є підзвітною особою, відповідний рахунок повинен розглядатися як підзвітний рахунок. У ході такого визначення фінансова установа, що звітує, повинна дотримуватися вказівок у підпараграфі D(2)(a)–(c), у порядку, що найбільше відповідає обставинам.
 - (a) Визначення того, чи є власник рахунку пасивним нефінансовим суб'єктом. Для цілей визначення того, чи є власник рахунку пасивним нефінансовим суб'єктом, фінансова установа, що звітує, повинна отримати документ самостійної оцінки від власника рахунку для встановлення його статусу, крім випадків, коли в її розпорядженні або у відкритому доступі наявна інформація, на основі якої вона може обґрунтовано визначити, що власник рахунку є активним нефінансовим суб'єктом або фінансовою установою, іншою ніж інвестиційний суб'єкт, описаний у підпараграфі A(6)(b) секції VIII, що не є фінансовою установою юрисдикції, що бере участь.
 - (b) Визначення контролюючих осіб власника рахунку. Для цілей визначення контролюючих осіб власника рахунку фінансова установа, що звітує, може використовувати інформацію, яку було зібрано та яка зберігається згідно з процедурами боротьби з відмиванням грошей/ ідентифікації клієнтів.
 - (c) Визначення того, чи є контролююча особа пасивного нефінансового суб'єкта підзвітною особою. Для цілей визначення того, чи є контролююча особа

пасивного нефінансового суб'єкта підзвітною особою, фінансова установа, що звітує, може використовувати:

- (i) інформацію, яку було зібрано та яка зберігається згідно з процедурами боротьби з відмиванням грошей/ ідентифікації клієнтів, у випадку рахунку суб'єкта, що існував раніше, яким володіє один або кілька нефінансових суб'єктів, із сукупним залишком або сумою, що не перевищує суму, деноміновану в національній валюті кожної держави-члена, що відповідає 1 000 000 доларів США; або
- (ii) документ самостійної оцінки від власника рахунку або контролюючої особи держави-члена (держав-членів) або іншої юрисдикції (юрисдикцій), у якому контролююча особа є резидентом для цілей оподаткування.

Е. Строки проведення процедур перевірки та додаткових процедур, застосованих до рахунків суб'єктів, що існували раніше

1. Перевірка рахунків суб'єктів, що існували раніше, із сукупним залишком або сумою, що перевищує, станом на 31 грудня 2015 року, суму, деноміновану в національній валюті кожної держави-члена, що відповідає 250 000 доларів США, повинна бути завершена до 31 грудня 2017 року.
2. Перевірка рахунків суб'єктів, що існували раніше, з сукупним залишком або сумою, що не перевищує, станом на 31 грудня 2015 року, суму, деноміновану в національній валюті кожної держави-члена, що відповідає 250 000 доларів США, однак перевищує таку суму станом на 31 грудня будь-якого наступного року, повинна бути завершена протягом календарного року, що слідує за роком, у якому сукупний залишок або сума перевищили таку суму.
3. Якщо відбулася зміна обставин стосовно рахунку суб'єкта, що існував раніше, у результаті якої фінансова установа, що звітує, дізнається або повинна була дізнатися, що документ самостійної оцінки або інша документація, пов'язана з рахунком, є неправильними або ненадійними, фінансова установа, що звітує, повинна повторно визначити статус рахунку відповідно до процедур, передбачених у параграфі D.

СЕКЦІЯ VI

КОМПЛЕКСНА ПЕРЕВІРКА НОВИХ РАХУНКІВ СУБ'ЄКТІВ

Наведені нижче процедури застосовуються для цілей виявлення підзвітних рахунків з-поміж нових рахунків суб'єктів.

Процедури перевірки для визначення рахунків суб'єктів, щодо яких вимагається звітування. До нових рахунків суб'єктів фінансова установа, що звітує, повинна застосовувати зазначені нижче процедури перевірки, щоб визначити, чи володіє рахунком одна чи більше підзвітних осіб або пасивні нефінансові суб'єкти з однією або кількома контролюючими особами, які є підзвітними особами:

1. Визначення того, чи суб'єкт є підзвітною особою.
 - (a) Необхідно отримати документ самостійної оцінки, який може входити до складу документації про відкриття рахунку, що дає змогу фінансовій установі, що звітує, визначити резидентство власника рахунку для цілей оподаткування, і підтвердити обґрунтованість такого документа самостійної оцінки на підставі інформації, отриманої фінансовою установою, що звітує, у зв'язку з відкриттям рахунку, включаючи будь-яку документацію, зібрану згідно з процедурами боротьби з відмиванням грошей/ ідентифікації клієнтів. Якщо суб'єкт підтверджує, що він не має резидентства для цілей оподаткування, тоді фінансова установа, що звітує, може покладатися на адресу головного офісу суб'єкта для визначення резидентства власника рахунку.

- (b) Якщо в документі самостійної оцінки вказано, що власник рахунку є резидентом у державі-члені, фінансова установа, що звітує, повинна розглядати рахунок як підзвітний рахунок, окрім випадків, коли вона обґрунтовано визначає на основі інформації, яка перебуває в її розпорядженні або у відкритому доступі, що власник рахунку не є підзвітною особою стосовно такої держави-члена.
2. Визначення того, чи суб'єкт є пасивним нефінансовим суб'єктом з однією або кількома контролюючими особами, які є підзвітними особами. Щодо власника нового рахунку суб'єкта (включно із суб'єктом, що є підзвітною особою), фінансова установа, що звітує, повинна визначити, чи власник рахунку є пасивним нефінансовим суб'єктом з однією або кількома контролюючими особами, які є підзвітними особами. Якщо будь-яка з контролюючих осіб пасивного нефінансового суб'єкта є підзвітною особою, відповідний рахунок повинен розглядатися як підзвітний рахунок. У ході такого визначення фінансова установа, що звітує, повинна дотримуватися вказівок у підпараграфі А(2)(а)–(с), у порядку, що найбільше відповідає обставинам.
- (a) Визначення того, чи є власник рахунку пасивним нефінансовим суб'єктом. Для цілей визначення того, чи є власник рахунку пасивним нефінансовим суб'єктом, фінансова установа, що звітує, повинна використовувати документ самостійної оцінки власника рахунку для встановлення його статусу, крім випадків, коли в її розпорядженні або у відкритому доступі наявна інформація, на основі якої вона може обґрунтовано визначити, що власник рахунку є активним нефінансовим суб'єктом або фінансовою установою, іншою ніж інвестиційний суб'єкт, описаний у підпараграфі А(6)(b) секції VIII, що не є фінансовою установою юрисдикції, що бере участь.
- (b) Визначення контролюючих осіб власника рахунку. Для цілей визначення контролюючих осіб власника рахунку фінансова установа, що звітує, може використовувати інформацію, яку було зібрано та яка зберігається згідно з процедурами боротьби з відмиванням грошей/ ідентифікації клієнтів.
- (c) Визначення того, чи є контролююча особа пасивного нефінансового суб'єкта підзвітною особою. Для цілей визначення того, чи є контролююча особа пасивного нефінансового суб'єкта підзвітною особою, фінансова установа, що звітує, може використовувати документ самостійної оцінки власника рахунку або такої контролюючої особи.

СЕКЦІЯ VII

СПЕЦІАЛЬНІ ПРАВИЛА КОМПЛЕКСНОЇ ПЕРЕВІРКИ

У ході впровадження описаних вище процедур комплексної перевірки застосовують такі додаткові правила:

- A. Використання документа самостійної оцінки та документальних доказів. Фінансова установа, що звітує, не може використовувати документ самостійної оцінки або документальні докази, якщо фінансова установа, що звітує, дізналася або повинна була дізнатися, що документ самостійної оцінки або документальні докази є неправильними або ненадійними.
- B. Альтернативні процедури для фінансових рахунків, які належать фізичним особам — вигодонабувачам за договором страхування з грошовою вартістю або договором про анuitет, а також для групового договору страхування з грошовою вартістю або групового договору про анuitет. Фінансова установа, що звітує, може припустити, що фізична особа — вигодонабувач (крім власника) за договором страхування з грошовою вартістю або договором про анuitет, що отримує виплату у випадку смерті, не є підзвітною особою і може розглядати такий фінансовий рахунок як рахунок, інший ніж підзвітний рахунок, крім випадків, коли фінансова установа, що звітує, фактично знає або повинна була знати, що вигодонабувач є підзвітною особою.

Фінансова установа, що звітує, повинна була знати, що вигодонабувач за договором страхування з грошовою вартістю або договором про анuitет є підзвітною особою, якщо інформація, зібрана фінансовою установою, що звітує, яка стосується вигодонабувача, містить ознаки, описані в параграфі В секції III. Якщо фінансова установа, що звітує, фактично знає або повинна була знати, що вигодонабувач є підзвітною особою, фінансова установа, що звітує, повинна дотримуватися процедур, визначених у параграфі В секції III.

Фінансова установа, що звітує, може розглядати фінансовий рахунок, який є часткою участі учасника у груповому договорі страхування з грошовою вартістю або у груповому договорі про анuitет, як фінансовий рахунок, який не є підзвітним рахунком, до дати, у яку така сума підлягає виплаті працівнику/ власнику свідоцтва або вигодонабувачу, якщо фінансовий рахунок, який є часткою участі учасника у груповому договорі страхування з грошовою вартістю або у груповому договорі про анuitет, відповідає таким вимогам:

- (i) груповий договір страхування з грошовою вартістю або груповий договір про анuitет був наданий роботодавцю та охоплює 25 або більше працівників/ власників свідоцтв;
- (ii) працівник/ власники свідоцтв мають право отримати будь-яку вартість за договором, пов'язану з їхніми частками участі, і вказати вигодонабувачів, на користь яких буде здійснено виплату після смерті працівника; та
- (iii) агрегована сума, що підлягає виплаті будь-якому працівнику/ власнику свідоцтва або вигодонабувачу, не перевищує суму, деноміновану в національній валюті кожної держави-члена, що відповідає 1 000 000 доларів США.

Термін «груповий договір страхування з грошовою вартістю» означає договір страхування з грошовою вартістю, який: (i) передбачає страхове покриття для фізичних осіб, які є афілійованими через роботодавця, професійну асоціацію, профспілку або іншу асоціацію чи групу; та (ii) передбачає стягнення премії з кожного учасника групи (або учасника класу в межах групи), розмір якої визначається без урахування індивідуальних характеристик здоров'я, інших ніж вік, стать та звичка палити учасника (або класу учасників) групи.

Термін «груповий договір про анuitет» означає договір про анuitет, за яким особи, стосовно яких прийнято зобов'язання, є фізичними особами, афілійованими через роботодавця, професійну асоціацію, профспілку або іншу асоціацію чи групу.

C. Агрегування залишків на рахунках та правила щодо валюти

1. Агрегування рахунків фізичних осіб. Для цілей визначення агрегованого залишку або суми на фінансових рахунках, якими володіє фізична особа, фінансова установа, що звітує, зобов'язана агрегувати всі фінансові рахунки, які ведуться фінансовою установою, що звітує, або пов'язаним суб'єктом, однак лише тією мірою, якою комп'ютеризовані системи фінансової установи, що звітує, зв'язують фінансові рахунки за таким елементом даних, як номер клієнта або податковий ідентифікаційний номер, і дають змогу агрегувати залишки або суми на рахунках. Кожному власнику фінансового рахунку, що перебуває у спільній власності, приписується весь залишок або сума на фінансовому рахунку, що перебуває у спільній власності, для цілей застосування вимог щодо агрегування, описаних в цьому підпараграфі.
2. Агрегування рахунків суб'єктів. Для цілей визначення агрегованого залишку або суми на фінансових рахунках, якими володіє суб'єкт, фінансова установа, що звітує, зобов'язана врахувати всі фінансові рахунки, які ведуться фінансовою установою, що звітує, або пов'язаним суб'єктом, однак лише тією мірою, якою комп'ютеризовані системи фінансової установи, що звітує, зв'язують фінансові рахунки за таким елементом даних, як номер клієнта або податковий ідентифікаційний номер, і дають змогу агрегувати

залишки або суми на рахунках. Кожному власнику фінансового рахунку, що перебуває у спільній власності, приписується весь залишок або сума на фінансовому рахунку, що перебуває у спільній власності, для цілей застосування вимог щодо агрегування, описаних в цьому підпараграфі.

3. Спеціальне правило агрегування, застосовне до менеджерів з питань роботи з клієнтами. Для цілей визначення агрегованого залишку або суми на фінансових рахунках, якими володіє особа, щоб встановити, чи фінансовий рахунок є рахунком з високою вартістю, фінансова установа, що звітує, також зобов'язана, у випадку будь-яких фінансових рахунків, щодо яких менеджер по роботі з клієнтами знає або повинен знати, що вони прямо або опосередковано перебувають у власності, під контролем або створені (окрім як у якості довіреної особи) однією особою, агрегувати всі такі рахунки.
4. Суми, які вважаються такими, що включають еквівалент в інших валютах. Усі суми, деноміновані в національній валюті кожної держави-члена, вважаються такими, що включають еквівалентні суми в інших валютах, як визначено національним правом.

СЕКЦІЯ VIII

ОЗНАЧЕННЯ ТЕРМІНІВ

Наведені нижче терміни мають встановлені нижче значення:

A. Фінансова установа, що звітує

1. Термін «фінансова установа, що звітує» означає будь-яку фінансову установу держави-члена, яка не є фінансовою установою, що не звітує. Термін «фінансова установа держави-члена» означає: (i) будь-яку фінансову установу, яка є резидентом держави-члена, за винятком будь-якої філії такої фінансової установи, яка розташована за межами відповідної держави-члена; та (ii) будь-яку філію фінансової установи, що не є резидентом держави-члена, якщо така філія розташована на території відповідної держави-члена.
2. Термін «фінансова установа юрисдикції, що бере участь» означає (i) будь-яку фінансову установу, яка є резидентом у юрисдикції, що бере участь, за винятком будь-якої філії такої фінансової установи, яка розташована за межами відповідної юрисдикції, що бере участь; та (ii) будь-яка філія фінансової установи, яка не є резидентом у юрисдикції, що бере участь, якщо така філія розташована на території відповідної юрисдикції, що бере участь.
3. Термін «фінансова установа» означає кастодіальну установу, депозитну установу, інвестиційного суб'єкта або визначену страхову компанію.
4. Термін «кастодіальна установа» означає будь-якого суб'єкта, який утримує фінансові активи в інтересах інших осіб, і таке утримання складає значну частку його діяльності. Суб'єкт утримує фінансові активи в інтересах інших осіб, і таке утримання складає значну частку його діяльності, якщо валовий дохід суб'єкта від утримання фінансових активів та пов'язаних фінансових послуг дорівнює або перевищує 20% валового доходу суб'єкта протягом коротшого з таких періодів: (i) трирічного періоду, що закінчується 31 грудня (або в останній день звітного періоду, який не збігається з календарним роком), що передує року, у якому здійснюється визначення; або (ii) періоду, протягом якого існує суб'єкт.
5. Термін «депозитна установа» означає будь-якого суб'єкта, який приймає депозити в ході звичайної банківської чи подібної діяльності.
6. Термін «інвестиційний суб'єкт» означає будь-якого суб'єкта:
 - (a) який переважно здійснює один або більше зазначених нижче видів діяльності або операцій на користь чи від імені клієнта:

- (i) торгівля інструментами грошового ринку (чеками, векселями, депозитними сертифікатами, деривативами тощо); іноземною валютою; валютними, процентними та індексними інструментами; переказними цінними паперами; або торгівля товарними ф'ючерсами;
 - (ii) індивідуальне або колективне управління портфелем; або
 - (iii) інше інвестування, адміністрування або управління фінансовими активами або коштами від імені інших осіб;
- або
- (b) валовий дохід якого переважно припадає на інвестування, реінвестування або торгівлю фінансовими активами, якщо суб'єкт перебуває під управлінням іншого суб'єкта, який є депозитною установою, кастодіальною установою, визначеною страховою компанією або інвестиційним суб'єктом, як описано в підпараграфі A(6)(a).

Суб'єкт розглядається як такий, що переважно здійснює один або більше видів діяльності, описаних у підпараграфі A(6)(a), або валовий дохід суб'єкта переважно припадає на інвестування, реінвестування або торгівлю фінансовими активами для цілей підпараграфу A(6)(b), якщо валовий дохід суб'єкта, що припадає на відповідні види діяльності, дорівнює або перевищує 50% валового доходу суб'єкта протягом коротшого з таких періодів: (i) трирічного періоду, який закінчується 31 грудня року, що передує року, у якому здійснюється визначення; або (ii) періоду, протягом якого існує суб'єкт. Термін «інвестиційний суб'єкт» не включає суб'єкта, який є активним нефінансовим суб'єктом, оскільки такий суб'єкт відповідає будь-якому з критеріїв, наведених у підпараграфах D(8)(d)–(g).

Цей параграф необхідно тлумачити у спосіб, що відповідає подібному формулюванню, встановленому в означенні терміну «фінансова установа» в рекомендаціях Групи з розробки фінансових заходів боротьби з відмиванням грошей.

- 7. Термін «фінансовий актив» включає цінний папір (наприклад, частку в капіталі корпорації; частку участі або частку бенефіціарного володіння в партнерстві або трасті, які мають широке коло акціонерів або акції яких котируються на біржі; вексель, облігацію, боргову розписку або інший борговий документ), частку у партнерстві, товар, своп (наприклад, процентні свопи, валютні свопи, базисні свопи, фіксовані максимуми процентних ставок, фіксовані мінімуми процентних ставок, товарні свопи, свопи на інструменти власного капіталу, свопи індексів інструментів власного капіталу та подібні угоди), договір страхування або договір про ануїтет, або будь-яку участь (у тому числі ф'ючерсний або форвардний контракт або опціон) у цінному папері, частці в партнерства, товарі, свопі, договорі страхування або договорі про ануїтет. Термін «фінансовий актив» не включає неборгову, пряму частку участі в нерухомому майні.
- 8. Термін «визначена страхова компанія» означає будь-якого суб'єкта, що є страховою компанією (або холдинговою компанією страхової компанії), яка надає договори страхування з можливістю повернення суми чи договори про ануїтет, або яка зобов'язана здійснювати виплати за договорами страхування з грошовою вартістю чи договорами про ануїтет.

V. Фінансова установа, що не звітує

- 1. Термін «фінансова установа, що не звітує» означає будь-яку фінансову установу, що є:
 - (a) державним суб'єктом, міжнародною організацією або центральним банком, за винятком випадків, пов'язаних із виплатами, що виникають із зобов'язання, взятого у зв'язку з комерційною фінансовою діяльністю, що здійснюється визначеною страховою компанією, кастодіальною установою або депозитною установою;

- (b) пенсійним фондом із широкою участю; пенсійним фондом з обмеженою участю; пенсійним фондом державного суб'єкта, міжнародної організації або центрального банку; або кваліфікованим емітентом кредитних карток;
- (c) будь-яким іншим суб'єктом, стосовно якого існує низький ризик використання для ухилення від сплати податків і який має характеристики, що значною мірою подібні до характеристик будь-яких суб'єктів, описаних у підпараграфі В(1)(а) та (b), а також якого було включено до переліку фінансових установ, що не звітують, зазначеного у статті 8(7а) цієї Директиви, за умови, що статус такого суб'єкта як фінансової установи, що не звітує, не перешкоджає досягненню цілей цієї Директиви;
- (d) звільненим механізмом колективного інвестування; або
- (e) трастом, тією мірою, якою довірчий управитель трасту є фінансовою установою, що звітує, і надає всю інформацію, надання якої вимагається відповідно до вимог секції I щодо всіх підзвітних рахунків трасту.

2. Термін «державний суб'єкт» означає уряд держави-члена або іншої юрисдикції, будь-яку політичну одиницю держави-члена чи іншої юрисдикції (що, для уникнення сумнівів, включає державу, провінцію, округ або муніципалітет) або будь-яке агентство чи орган, які повністю належать державі-члену чи іншій юрисдикції, або будь-якого одного чи більше вказаних вище суб'єктів (далі кожен окремо — державний суб'єкт). Ця категорія охоплює невід'ємні частини, контрольованих суб'єктів і політичні одиниці держави-члена або іншої юрисдикції.

- (a) «Невід'ємна частина» держави-члена або іншої юрисдикції означає будь-яку особу, організацію, агентство, бюро, фонд, орган або іншу організацію, незалежно від того, як вони були призначені, які є органами управління держави-члена або іншої юрисдикції. Чисті доходи органу управління повинні зараховуватися на власний рахунок такого органу або на інші рахунки держави-члена чи іншої юрисдикції, причому жодна їх частка не повинна відноситися на рахунок жодної приватної особи. Невід'ємна частина не включає будь-яку фізичну особу, яка є сувереном, посадовою особою або керуючим, що діє як приватна особа або в особистій якості.
- (b) «Контрольований суб'єкт» означає суб'єкт, відокремлений за формою від держави-члена або іншої юрисдикції, або який іншим чином становить окремий суб'єкт права за умови, що:
 - (i) суб'єкт повністю належить та контролюється одним або більше державних суб'єктів, безпосередньо або через одного або більше контрольованих суб'єктів;
 - (ii) чисті доходи суб'єкта зараховуються на його власний рахунок або на рахунки одного або більше державних суб'єктів, причому жодна частка його доходу не відноситься на рахунок жодної приватної особи; та
 - (iii) після ліквідації суб'єкта його активи переходять до одного або більше державних суб'єктів.
- (c) Дохід не відноситься на рахунок приватних осіб, якщо такі особи є визначеними бенефіціарами державної програми, а діяльність у рамках програми здійснюється в інтересах громадськості задля загального добробуту або стосується адміністрування певного рівня врядування. Незважаючи на зазначене вище, дохід вважається таким, що відноситься на користь приватних осіб, якщо його отримано від використання державного суб'єкта для здійснення комерційної діяльності, як-от комерційної банківської діяльності, що передбачає надання фінансових послуг приватним особам.

3. Термін «міжнародна організація» означає будь-яку міжнародну організацію або агентство чи орган, які повністю належать такій організації. До цієї категорії входить будь-яка міждержавна

організація (включно з наднаціональною організацією), (i) яка складається переважно з урядів; (ii) яка має чинну угоду про штаб-квартиру або істотно подібну угоду з державою-членом; та (iii) дохід якої не відноситься на рахунок приватних осіб.

4. Термін «центральный банк» означає установу, яка за законом або з дозволу держави є головним органом, іншим ніж власне уряд держави-члена, який випускає інструменти, призначені для обігу в якості валюти. Така установа може включати орган, відокремлений від уряду держави-члена, незалежно від того, чи він повністю або частково належить державі-члену.
5. Термін «пенсійний фонд із широкою участю» означає фонд, створений для здійснення виплат у зв'язку з виходом на пенсію, втратою працездатності, смертю або будь-яким їх поєднанням на користь вигодонабувачів, які є поточними або колишніми працівниками (або особами, визначеними такими працівниками) одного або більше роботодавців у якості винагороди на надані послуги, за умови, що відповідний фонд:
 - (a) не має жодного вигодонабувача з правом на більше ніж 5% активів фонду;
 - (b) підлягає державному регулюванню і подає звітність до податкових органів; та
 - (c) відповідає принаймні одній із таких умов:
 - (i) фонд, у загальному, звільнений від сплати податків на дохід від інвестиційної діяльності, або оподаткування такого доходу відстрочено, або такий дохід оподатковується за зниженою ставкою з огляду на статус фонду як пенсійного плану;
 - (ii) фонд отримує принаймні 50% загальних внесків (інших ніж передачі активів з інших планів, описаних у підпараграфі В(5)–(7), або інших пенсійних рахунків, описаних у підпараграфі С(17)(а)) від роботодавців-спонсорів;
 - (iii) розподіл або вилучення коштів із фонду дозволено лише при настанні визначених подій, пов'язаних з виходом на пенсію, втратою працездатності або смертю (за винятком розподілу з переказом коштів до інших пенсійних фондів, описаних у підпараграфі В(5)–(7), або на пенсійні рахунки, описані в підпараграфі С(17)(а)), або до розподілу чи вилучення коштів, що сталися до настання таких визначених подій застосовуються штрафи; або
 - (iv) внески (інші ніж певні дозволені компенсаційні внески) працівників до фонду обмежуються трудовим доходом працівника або не можуть перевищувати, у річному вимірі, суму, деноміновану в національній валюті кожної держави-члена, що відповідає 50 000 доларів США, із застосуванням визначених у параграфі С секції VII правил щодо агрегування рахунків та конвертації валюти.
6. Термін «пенсійний фонд з обмеженою участю» означає фонд, створений для здійснення виплат у зв'язку з виходом на пенсію, втратою працездатності або смертю на користь вигодонабувачів, які є поточними або колишніми працівниками (або особами, визначеними такими працівниками) одного або більше роботодавців у якості винагороди за надані послуги, за умови, що:
 - (a) фонд має менше 50 учасників;
 - (b) фонд спонсорує один або більше роботодавців, які не є інвестиційними суб'єктами або пасивними нефінансовими суб'єктами;
 - (c) внески працівників і роботодавців до фонду (за винятком передачі активів із пенсійних рахунків, описаних у підпараграфі С(17)(а)) обмежуються трудовим доходом і винагородою працівника, відповідно;

- (d) учасники, що не є резидентами держави-члена осідку фонду, не мають права більше ніж на 20% активів фонду; та
 - (e) фонд підлягає державному регулюванню та подає звітність до податкових органів.
7. Термін «пенсійний фонд державного суб'єкта, міжнародної організації або центрального банку» означає фонд, створений державним суб'єктом, міжнародною організацією або центральним банком для здійснення виплат у зв'язку з виходом на пенсію, втратою працездатності або смертю вигодонабувачам або учасникам, які є поточними або колишніми працівниками (або особами, визначеними такими працівниками) або які не є поточними або колишніми працівниками, якщо виплати таким вигодонабувачам або учасникам здійснюються в якості винагороди за особисті послуги, надані державному суб'єкту, міжнародній організації або центральному банку.
8. Термін «кваліфікований емітент кредитних карток» означає фінансову установу, що відповідає таким вимогам:
- (a) відповідна фінансова установа є фінансовою установою лише тому, що вона є емітентом кредитних карток, що приймає депозити, тільки коли клієнт здійснює платіж понад суму непогашеного залишку на картці і переплата відразу не повертається клієнту; та
 - (b) починаючи з 01 січня 2016 року або до цієї дати фінансова установа впроваджує політики та процедури, спрямовані на запобігання здійсненню переплат клієнтом понад суму, деномівану в національній валюті кожної держави-члена, що відповідає 50 000 доларів США, або на забезпечення того, щоб будь-яка переплата клієнта, що перевищує таку суму, поверталася клієнту протягом 60 днів, у кожному випадку із застосуванням правил щодо агрегування рахунків та конвертації валюти, визначених у параграфі С секції VII. З цією метою переплата клієнта не стосується кредитових залишків за спірними витратами, однак включає кредитові залишки, що виникли в результаті повернення товарів.
9. Термін «звільнений механізм колективного інвестування» означає інвестиційного суб'єкта, що регулюється як механізм колективного інвестування, за умови, що всі частки участі в механізмі колективного інвестування утримуються фізичними особами або суб'єктами, які не є підзвітними особами, або через них, за винятком пасивних нефінансових суб'єктів із контролюючими особами, які є підзвітними особами.
- Інвестиційний суб'єкт, що регулюється як механізм колективного інвестування, не втрачає право на кваліфікацію в якості звільненого механізму колективного інвестування згідно з підпараграфом В(9), тільки тому що механізм колективного інвестування випустив фізичні акції на пред'явника, за умови, що:
- (a) механізм колективного інвестування не випускав та не випускає жодних фізичних акцій на пред'явника після 31 грудня 2015 року;
 - (b) механізм колективного інвестування анулює всі такі акції при здачі;
 - (c) механізм колективного інвестування проводить процедури комплексної перевірки, передбачені в секціях II–VII, і надає будь-яку інформацію, що вимагається стосовно будь-яких таких акцій, коли такі акції пред'являються до погашення або іншої виплати; та
 - (d) механізм колективного інвестування впровадив політики та процедури для забезпечення того, щоб такі акції було погашено або іммобілізовано в якнайкоротший строк, але в будь-якому випадку до 01 січня 2018 року.

С. Фінансовий рахунок

1. Термін «фінансовий рахунок» означає рахунок, що ведеться фінансовою установою, і включає депозитний рахунок, кастодіальний рахунок та:
 - (а) у випадку інвестиційного суб'єкта — будь-яку участь у капіталі або в боргових зобов'язаннях фінансової установи. Незважаючи на викладене вище, термін «фінансовий рахунок» не включає участь у капіталі або боргових зобов'язаннях суб'єкта, який є інвестиційним суб'єктом лише на тій підставі, що він (і) надає клієнту інвестиційні поради або діє від імені клієнта; або (ii) управляє портфелем для клієнта або діє від імені клієнта для цілей інвестування, управління або адміністрування фінансових активів, розміщених на ім'я клієнта у фінансовій установі, яка не є таким суб'єктом;
 - (b) у випадку фінансової установи, не описаної в підпараграфі C(1)(a), — будь-яку участь у капіталі або боргових зобов'язаннях фінансової установи, якщо клас часток участі було встановлено з метою уникнення звітування відповідно до секції I; та
 - (c) будь-який договір страхування з грошовою вартістю та будь-який договір про анuitет, які фінансова установа надала або які вона обслуговує, інший ніж ненакопичувальний, негайний довічний імунітет, що не підлягає передачі, який наданий фізичній особі і за яким здійснюються пенсійні виплати або виплати у зв'язку зі втратою працездатності за рахунком, що є виключеним рахунком.

Термін «фінансовий рахунок» не включає будь-який рахунок, які є виключеним рахунком.

2. Термін «депозитний рахунок» включає будь-який комерційний, поточний, ощадний, строковий чи терміновий рахунок або рахунок, засвідчений депозитним, ощадним, інвестиційним сертифікатом, борговим сертифікатом або іншим подібним інструментом, що забезпечується фінансовою установою в ході звичайної банківської або подібної діяльності. Депозитний рахунок також включає суму, яку утримує страхова компанія згідно з договором про гарантоване інвестування або подібним договором про виплату або зарахування відсотків із такої суми.
3. Термін «кастодіальний рахунок» означає рахунок (за винятком договору страхування або договору про анuitет), на якому утримують один або більше фінансових активів в інтересах іншої особи.
4. Термін «участь у капіталі» означає, у випадку партнерства, що є фінансовою установою, частку в капіталі або частку у прибутках партнерства. У випадку трасту, який є фінансовою установою, вважається, що участь у капіталі має будь-яка особа, яка вважається засновником або бенефіціаром усього трасту або його частини, або будь-яка інша фізична особа, яка здійснює остаточний фактичний контроль над трастом. Підзвітна особа вважається бенефіціаром трасту, якщо така підзвітна особа має право отримувати, прямо або опосередковано (наприклад, через номінального утримувача), обов'язкові виплати або може отримати, прямо або опосередковано, дискреційні виплати з трасту.
5. Термін «договір страхування» означає договір (за винятком договору про анuitет), за яким сторона, що видала страховий поліс, погоджується виплатити певну суму в разі настання визначених непередбачуваних обставин, зокрема смерті, хвороби, нещасного випадку, відповідальності або майнового ризику.
6. Термін «договір про анuitет» означає договір, за яким сторона, що його надала, погоджується здійснювати виплати протягом періоду часу, повністю або частково визначеного на основі очікуваної тривалості життя однієї або більше фізичних осіб. Цей термін також включає договір, який вважається договором про анuitет відповідно до закону, підзаконного нормативно-правового акта або практики держави-члена або іншої юрисдикції, у якій укладено

відповідний договір, і згідно з яким емітент погоджується здійснювати виплати протягом певної кількості років.

7. Термін «договір страхування з грошовою вартістю» означає договір страхування (інший ніж договір перестраховування відшкодування збитків між двома страховими компаніями), який має грошову вартість.
8. Термін «викупна сума» означає більшу з таких сум: (i) сума, яку володілець страхового поліса має право отримати в разі відмови від договору або дострокового припинення договору (визначена без зменшення на будь-який збір за відмову від страхового поліса або позику під страховий поліс); та (ii) сума, яку володілець страхового поліса може позичити за договором або стосовно нього. Незважаючи на викладене вище, термін «грошова вартість» не включає суму, що підлягає виплаті за договором страхування:
 - (a) виключно у зв'язку зі смертю фізичної особи, застрахованої за договором страхування життя;
 - (b) як виплата у зв'язку зі шкодою, завданою особі, або хворобою або інша виплата в якості відшкодування економічних збитків, понесених внаслідок настання страхового випадку;
 - (c) як повернення попередньо сплаченої страхової премії (мінус вартість страхових витрат, незалежно від того, чи вони фактично понесені) за договором страхування (іншим ніж договір накопичувального страхування життя або договір про ануїтет) у зв'язку з анулюванням або достроковим припиненням договору, зниженням ризикової експозиції протягом строку дії договору або у зв'язку з коригуванням оприбуткування або подібної помилки, пов'язаної зі страховою премією за договором;
 - (d) як дивіденд власника страхового поліса (інший ніж дивіденд, що виплачується при завершенні строку дії страхового поліса) за умови, що такий дивіденд стосується договору страхування, за яким єдині виплати, які підлягають сплаті, описані в підпараграфі C(8)(b); або
 - (e) як повернення авансової премії або депозитної премії за договором страхування, за яким страхова премія сплачується принаймні щорічно, якщо сума авансової премії або депозитної премії не перевищує наступну річну премію, яку буде сплачено за договором.
9. Термін «рахунок, що існував раніше» означає:
 - (a) фінансовий рахунок, який ведеться фінансовою установою, що звітує, станом на 31 грудня 2015 року;
 - (b) будь-який фінансовий рахунок власника рахунку, незалежно від дати відкриття такого фінансового рахунку, якщо:
 - (i) власник рахунку також має у фінансовій установі, що звітує (або у пов'язаному суб'єкті в тій самій державі-члені, що й фінансова установа, що звітує), фінансовий рахунок, який є рахунком, що існував раніше, згідно з підпараграфом C(9)(a);
 - (ii) фінансова установа, що звітує (та, у відповідних випадках, пов'язаний суб'єкт у тій самій державі-члені, що й фінансова установа, що звітує), розглядає зазначені вище фінансові рахунки та будь-які інші фінансові рахунки власника рахунку, що вважаються рахунками, що існували раніше, згідно з пунктом (b), як єдиний фінансовий рахунок для цілей дотримання стандартів стосовно вимог щодо наявності знань, визначених у параграфі А секції VII, і для цілей визначення залишку або суми на будь-якому з фінансових рахунків при застосуванні будь-яких порогових значень для рахунків;

- (iii) щодо фінансового рахунку, який підпадає під процедури боротьби з відмиванням грошей/ ідентифікації клієнтів, фінансовій установі, що звітує, дозволено здійснювати такі процедури боротьби з відмиванням грошей/ ідентифікації клієнтів стосовно фінансового рахунку, покладаючись на результати процедур боротьби з відмиванням грошей/ ідентифікації клієнтів, здійснені стосовно рахунку, що існував раніше, описаного в підпараграфі C(9)(a); та
 - (iv) відкриття фінансового рахунку не вимагає надання нової, додаткової або зміненої інформації про клієнта від власника рахунку, окрім як для цілей цієї Директиви.
10. Термін «новий рахунок» означає фінансовий рахунок, який ведеться фінансовою установою, що звітує, що був відкритий 01 січня 2016 року або пізніше, окрім випадків, коли він вважається рахунком, що існував раніше, згідно з підпараграфом C(9)(b).
 11. Термін «рахунок фізичної особи, що існував раніше» означає рахунок, що існував раніше, яким володіє одна або більше фізичних осіб.
 12. Термін «новий рахунок фізичної особи» означає новий рахунок, яким володіє одна або більше фізичних осіб.
 13. Термін «рахунок суб'єкта, що існував раніше» означає рахунок, що існував раніше, яким володіє один або більше суб'єктів.
 14. Термін «рахунок з низькою вартістю» означає рахунок фізичної особи, що існував раніше, з агрегованим балансом або вартістю, що станом на 31 грудня 2015 року не перевищує суму, деноміновану в національній валюті кожної держави-члена, що відповідає 1 000 000 доларів США.
 15. Термін «рахунок з високою вартістю» означає рахунок фізичної особи, що існував раніше, з агрегованим балансом або вартістю, що станом на 31 грудня 2015 року або 31 грудня будь-якого наступного року перевищує суму, деноміновану в національній валюті кожної держави-члена, що відповідає 1 000 000 доларів США.
 16. Термін «новий рахунок суб'єкта» означає новий рахунок, яким володіє один або більше суб'єктів.
 17. Термін «виключений рахунок» означає будь-який з таких рахунків:
 - (a) пенсійний рахунок, який відповідає таким вимогам:
 - (i) рахунок підлягає регулюванню як пенсійний рахунок фізичної особи або входить до зареєстрованого або регульованого пенсійного плану, що передбачає здійснення пенсійних виплат (у тому числі виплат у зв'язку зі втратою працездатності або смертю);
 - (ii) рахунок користується податковими пільгами (тобто внески на рахунок, які в іншому випадку підлягали би оподаткуванню, підлягають вирахуванню чи виключенню з валового доходу власника рахунку або оподатковуються за зниженою ставкою, або оподаткування інвестиційного доходу від рахунку відбувається з відстроченням або за зниженою ставкою);
 - (iii) вимагається подання інформації щодо рахунку до податкових органів;
 - (iv) зняття коштів обумовлені досягненням визначеного пенсійного віку, втратою працездатності або смертю, або до зняття коштів до настання зазначених подій застосовуються штрафи; та
 - (v) (i) щорічні внески обмежені сумою, деномінованою в національній валюті кожної держави-члена, що відповідає або є меншою за 50 000 доларів США; або (ii) існує

максимальний ліміт внесків на рахунок протягом життя у сумі, деномінованій в національній валюті кожної держави-члена, що відповідає або є меншою за 1 000 000 доларів США, у кожному випадку із застосуванням правил щодо агрегування рахунків та конвертації валюти, викладених у параграфі С секції VII.

Фінансовий рахунок, який іншим чином відповідає вимозі, передбаченій у підпараграфі С(17)(a)(v), не перестає відповідати такій вимозі виключно тому, що такий фінансовий рахунок може отримати активи або кошти, які переказують з одного або більше фінансових рахунків, що відповідають вимогам підпараграфа С(17)(a) або (b), або з одного чи більше пенсійних фондів, що відповідають вимогам будь-якого з підпараграфів В(5)–(7);

(b) рахунок, що відповідає таким вимогам:

- (i) рахунок підлягає регулюванню як інвестиційний інструмент для цілей, інших ніж пенсійне забезпечення, і ним регулярно торгують на організованому фондовому ринку, або рахунок підлягає регулюванню як ощадний механізм для цілей, інших ніж пенсійне забезпечення
- (ii) рахунок користується податковими пільгами (тобто внески на рахунок, які в іншому випадку підлягали би оподаткуванню, підлягають вирахуванню чи виключенню з валового доходу власника рахунку або оподатковуються за зниженою ставкою, або оподаткування інвестиційного доходу від рахунку відбувається з відстроченням або за зниженою ставкою);
- (iii) зняття коштів обумовлені дотриманням конкретних критеріїв, пов'язаних з метою інвестиційного або ощадного рахунку (наприклад, здійснення освітніх або медичних виплат), або до зняття коштів, які здійснюються до дотримання таких критеріїв, застосовують штрафи; та
- (iv) щорічні внески обмежені сумою, деномінованою в національній валюті кожної держави-члена, що відповідає або є меншою за 50 000 доларів США, із застосуванням правил щодо агрегування рахунків та конвертації валюти, викладених у параграфі С секції VII.

Фінансовий рахунок, який іншим чином відповідає вимозі, передбаченій в підпараграфі С(17)(b)(iv), не перестає відповідати такій вимозі виключно тому, що такий фінансовий рахунок може отримати активи або кошти, які переказують з одного або більше фінансових рахунків, що відповідають вимогам підпараграфа С(17)(a) або (b), або з одного чи більше пенсійних фондів, що відповідають вимогам будь-якого з підпараграфів В(5)–(7);

(c) договір страхування життя, період страхування за яким закінчиться до того, як застрахованій фізичній особі виповниться 90 років, за умови, що договір відповідає таким вимогам:

- (i) періодичні премії, що не зменшуються із часом, підлягають сплаті принаймні щорічно протягом строку дії договору або до того, як застрахованій фізичній особі виповниться 90 років, залежно від того, який із зазначених періодів коротший;
- (ii) договір не має договірної суми, до якої може мати доступ будь-яка особа (шляхом зняття коштів, позики або іншим чином) без розірвання договору;
- (iii) сума (інша ніж виплата у зв'язку зі смертю), що підлягає сплаті в разі анулювання або дострокового припинення договору, не може перевищувати агреговану суму

страхових премій, сплачених за таким договором, за вирахуванням суми витрат у зв'язку зі смертю, хворобою та нормативними витратами (незалежно від того, чи вони фактично були стягнуті) за період або періоди дії такого договору, а також за вирахуванням будь-яких сум, які були виплачені до анулювання або дострокового припинення договору; та

- (iv) договір не утримується правонабувачем за винагороду;
- (d) рахунок, що належить спадкоємцю, якщо документація щодо такого рахунку включає копію заповіту померлого або свідоцтва про смерть;
- (e) рахунок, створений у зв'язку з будь-якою з таких причин:
 - (i) постанова або рішення суду;
 - (ii) продаж, обмін чи оренда нерухомого чи рухомого майна за умови, що рахунок відповідає таким вимогам:
 - на рахунок вносяться тільки перший внесок, завдаток, депозит у сумі, необхідній для забезпечення зобов'язання, що прямо пов'язане з операцією, або подібний платіж, або вноситься фінансовий актив, що зараховується на рахунок у зв'язку з продажем, обміном або орендою майна;
 - рахунок створений і використовується виключно для забезпечення зобов'язання покупця сплатити ціну купівлі майна, зобов'язання продавця погасити будь-яке умовне зобов'язання, або зобов'язання орендодавця чи орендаря відшкодувати будь-які збитки, пов'язані з орендованим майном, відповідно до договору оренди,
 - активи на рахунку, у тому числі дохід, отриманий від такого рахунку, буде виплачено або іншим чином розподілено на користь покупця, продавця, орендодавця або орендаря (у тому числі для виконання зобов'язання такої особи), коли майно продається, обмінюється або передається, або оренда припиняється;
 - рахунок не є маржинальним або подібним рахунком, що створюється у зв'язку з продажем чи обміном фінансового активу, та
 - рахунок не пов'язаний з рахунком, описаним у підпараграфі C(17)(f);
 - (iii) зобов'язання фінансової установи, що обслуговує позику, забезпечену нерухомим майном, відкласти частину платежу виключно для забезпечення в подальшому сплати податків або страхових внесків щодо нерухомого майна;
 - (iv) зобов'язання фінансової установи виключно для забезпечення сплати податків у подальшому;
- (f) депозитний рахунок, що відповідає таким вимогам:
 - (i) рахунок існує лише тому, що клієнт здійснює платіж, сума якого перевищує залишок на кредитній картці або за іншою відновлюваною кредитною лінією, і переплата не повертається клієнту відразу; та
 - (ii) починаючи з 01 січня 2016 року або до цієї дати фінансова установа впроваджує політики та процедури, спрямовані на запобігання здійсненню переplat клієнтом понад суму, деноміновану в національній валюті кожної держави-члена, що відповідає 50 000 доларів США, або на забезпечення того, щоб будь-яка переплата клієнта, що перевищує таку суму, поверталася клієнту протягом 60 днів, у кожному випадку із застосуванням правил щодо конвертації валюти,

визначених у параграфі С секції VII. З цією метою переплата клієнта не стосується кредитових залишків за спірними витратами, однак включає кредитові залишки, що виникли в результаті повернення товарів;

- (g) будь-який інший рахунок, стосовно якого існує низький ризик використання для ухилення від сплати податків і який має характеристики, що значною мірою подібні до характеристик будь-яких рахунків, описаних у підпараграфі С(17)(a)–(f), а також який було включено до переліку виключених рахунків, зазначеного у статті 8(7a) цієї Директиви, за умови, що статус такого рахунку як виключеного рахунку не перешкоджає досягненню цілей цієї Директиви.

D. Підзвітний рахунок

1. Термін «підзвітний рахунок» означає фінансовий рахунок, який ведеться фінансовою установою, що звітує, держави-члена і який належить одній або більше підзвітних осіб або пасивному нефінансовому суб'єкту з однією або більше контролюючих осіб, що є підзвітною особою, за умови, що він був ідентифікований як такий згідно з процедурами комплексної перевірки, описаними в секціях II–VII.
2. Термін «підзвітна особа» означає особу держави-члена, іншу ніж: (i) корпорація, акціями якої регулярно торгують на одному або більше організованих фондових ринків; (ii) будь-яка корпорація, що є пов'язаним суб'єктом корпорації, описаної у пункті (i); (iii) державний суб'єкт; (iv) міжнародна організація; (v) центральний банк; або (vi) фінансова установа.
3. Термін «особа держави-члена» стосовно кожної держави-члена означає фізичну особу або суб'єкта, що є резидентом будь-якої іншої держави-члена відповідно до податкового законодавства такої іншої держави-члена, або спадкоємця померлої особи, яка була резидентом будь-якої іншої держави-члена. З цією метою такий суб'єкт, як партнерство, партнерство з обмеженою відповідальністю або подібне юридичне утворення, що не має резидентства для цілей оподаткування, вважається резидентом в юрисдикції, у якій розташоване його фактичне керівництво.
4. Термін «юрисдикція, що бере участь» стосовно кожної держави-члена означає:
 - (a) будь-яку іншу державу-члена;
 - (b) будь-яку іншу юрисдикцію, (i) з якою відповідна держава-член уклала договір, за яким така юрисдикція надаватиме інформацію, вказану в секції I; та (ii) яку було включено до переліку, опублікованого такою державою-членом, і про яку було повідомлено Європейську Комісію;
 - (c) будь-яку іншу юрисдикцію, (i) з якою Союз уклав договір, за яким така юрисдикція надаватиме інформацію, вказану в секції I; та (ii) яку було включено до переліку, опублікованого Європейською Комісією.
5. Термін «контролюючі особи» означає фізичних осіб, які здійснюють контроль над суб'єктом. У випадку трасту, цей термін означає засновника (засновників), довірчого власника (довірчих власників), куратора (кураторів) (за наявності), бенефіціара (бенефіціарів) або клас (класи) бенефіціарів, а також будь-яку іншу фізичну особу (фізичних осіб), що здійснюють остаточний фактичний контроль над трастом, а у випадку юридичного утворення, іншого ніж траст, такий термін означає осіб, які обіймають аналогічні або подібні посади Термін «контролюючі особи» необхідно тлумачити так, щоб це відповідало рекомендаціям Групи з розробки фінансових заходів боротьби з відмиванням грошей.
6. Термін «нефінансовий суб'єкт» означає будь-який суб'єкт, який не є фінансовою установою.

7. Термін «пасивний нефінансовий суб'єкт» означає: (i) нефінансового суб'єкта, який не є активним нефінансовим суб'єктом; або (ii) інвестиційного суб'єкта, описаного в підпараграфі А(6)(b), який не є фінансовою установою юрисдикції, що бере участь.
8. Термін «активний нефінансовий суб'єкт» означає будь-якого нефінансового суб'єкта, який відповідає будь-якому з таких критеріїв:
- (a) менше 50% валового доходу нефінансового суб'єкта за попередній календарний рік або інший відповідний звітний період є пасивним доходом, а також менше 50% активів, які утримував нефінансовий суб'єкт протягом попереднього календарного року або іншого відповідного звітного періоду, є активами, що приносять пасивний дохід або утримуються для отримання пасивного доходу;
 - (b) акціями нефінансового суб'єкта регулярно торгують на організованому фондовому ринку або нефінансовий суб'єкт є пов'язаним суб'єктом суб'єкта, акціями якого регулярно торгують на організованому фондовому ринку;
 - (c) нефінансовий суб'єкт є державним суб'єктом, міжнародною організацією, центральним банком або суб'єктом, який повністю належить одному або більше зазначених вище суб'єктів;
 - (d) по суті всі види діяльності нефінансового суб'єкта включають володіння (часткове або повне) акціями, випущеними в обіг, або фінансування чи надання послуг одній або більше дочірніх компаній, які займаються торговельними операціями або діяльністю, відмінною від діяльності фінансової установи, при цьому суб'єкт не відповідає цьому статусу, якщо суб'єкт діє як (чи видає себе за) інвестиційний фонд, такий як фонд прямих інвестицій, венчурний фонд, фонд з викупом акцій за рахунок кредиту чи будь-який інвестиційний механізм, метою якого є придбання чи фінансування компаній із наступним утриманням часток участі в таких компаніях як капітальних активів для інвестиційних цілей;
 - (e) нефінансовий суб'єкт ще не здійснює діяльність та не здійснював її в минулому, однак інвестує капітал в активи з метою здійснення діяльності, іншої ніж діяльність фінансової установи, за умови, що нефінансовий суб'єкт не підпадає під цей виняток після дати, що настає через 24 місяці після дати початкової організації нефінансового суб'єкта;
 - (f) нефінансовий суб'єкт не був фінансовою установою протягом попередніх п'яти років та перебуває у процесі ліквідації своїх активів або у процесі реорганізації, щоб продовжити або відновити діяльність, іншу ніж діяльність фінансової установи;
 - (g) нефінансовий суб'єкт, в основному, займається операціями фінансування та хеджування з/для пов'язаних суб'єктів, які не є фінансовими установами, і не надає послуг із фінансування та хеджування будь-якому суб'єкту, який не є пов'язаним суб'єктом, за умови, що група будь-яких таких пов'язаних суб'єктів, в основному, займається діяльністю, іншою ніж діяльність фінансової установи; або
 - (h) нефінансовий суб'єкт відповідає всім таким вимогам:
 - (i) він має осідок і здійснює діяльність у своїй державі-члені або в іншій юрисдикції резидентства виключно для релігійних, благодійних, наукових, художніх, культурних, спортивних або освітніх цілей; або він має осідок і здійснює діяльність у своїй державі-члені або в іншій юрисдикції резидентства та є професійною організацією, спілкою підприємців, торговою палатою, робочою організацією, сільськогосподарською або садівничою організацією, громадською спілкою або організацією, що здійснює діяльність виключно з метою сприяння соціальному добробуту;

- (ii) його звільнено від сплати податку на прибуток у його державі-члені або в іншій юрисдикції резидентства;
- (iii) він не має акціонерів або учасників, які мають частку власності чи бенефіціарний інтерес у його доходах або активах;
- (iv) застосовне право держави-члена або іншої юрисдикції резидентства нефінансового суб'єкта чи установчі документи нефінансового суб'єкта не дозволяють розподіл або використання доходів або активів нефінансового суб'єкта на користь приватної особи або неблагодійного суб'єкта, окрім випадків, коли це здійснюється в рамках благодійної діяльності нефінансового суб'єкта або як виплата розумної винагороди за надані послуги, або як платіж, що відповідає справедливій ринковій вартості майна, придбаного нефінансовим суб'єктом; та
- (v) застосовне право держави-члена або іншої юрисдикції резидентства нефінансового суб'єкта чи установчі документи нефінансового суб'єкта вимагають, щоб після ліквідації або припинення діяльності нефінансового суб'єкта всі його активи було передано державному суб'єкту або іншій неприбутковій організації, або буди передані в якості виморочного майна уряду держави-члена чи іншої юрисдикції резидентства нефінансового суб'єкта або будь-якій їх політичній одиниці.

Е. Інше

1. Термін «власник рахунку» означає особу, яку фінансова установа, що веде рахунок, вказала або ідентифікувала як власника фінансового рахунку. Особа, інша ніж фінансова установа, яка володіє фінансовим рахунком в інтересах або від імені іншої особи як агент, зберігач, довірена особа, особа з правом підпису, інвестиційний радник або посередник, не вважається такою, що володіє рахунком для цілей цієї Директиви, а відповідна інша особа вважається такою, що володіє рахунком. У випадку договору страхування з грошовою вартістю або договору про ануїтет, власником рахунку є будь-яка особа, що має право доступу до грошової вартості або право на зміну вигодонабувача за договором. Якщо жодна особа не має доступу до грошової вартості або не може змінити вигодонабувача, власником рахунку є будь-яка особа, названа власником у договорі, а також будь-яка особа з правом на отримання виплати відповідно до умов договору. Після завершення строку дії договору страхування з грошовою вартістю або договору про ануїтет кожна особа з правом на отримання виплати за договором вважається власником рахунку.
2. Термін «процедури боротьби з відмиванням грошей/ ідентифікації клієнтів» означає процедури комплексної перевірки клієнтів фінансової установи, що звітує, згідно з вимогами щодо боротьби з відмиванням грошей або подібними вимогами, яких повинна дотримуватись така фінансова установа, що звітує.
3. Термін «суб'єкт» означає юридичну особу або юридичне утворення, як-от корпорація, партнерство, траст або фонд.
4. Суб'єкт є «пов'язаним суб'єктом» іншого суб'єкта, якщо (i) суб'єкт контролює інший суб'єкт; (ii) два суб'єкта перебувають під спільним контролем; або (iii) два суб'єкта є інвестиційними суб'єктами, описаними в підпараграфі А(6)(b), і перебувають під спільним управлінням, і таке управління забезпечує виконання зобов'язань щодо комплексної перевірки таких інвестиційних суб'єктів. З цією метою контроль включає пряме або опосередковане володіння більш ніж 50% голосів та вартості суб'єкта.
5. Термін «податковий ідентифікаційний номер» означає податковий ідентифікаційний номер (або його функціональний еквівалент за відсутності податкового ідентифікаційного номера).

- б. Термін «документальні докази» включає будь-які з таких документів:
- (а) сертифікат резидентства, виданий уповноваженим державним органом (наприклад, урядом чи його агентством, або муніципалітетом) держави-члена або іншої юрисдикції, у якій отримувач платежу, за його заявою, є резидентом;
 - (б) щодо фізичної особи — будь-яке дійсне посвідчення особи, видане уповноваженим державним органом (наприклад, урядом чи його агентством, або муніципалітетом), у якому зазначено ім'я фізичної особи і яке, як правило, використовується для цілей ідентифікації;
 - (с) щодо суб'єкта — будь-яку офіційну документацію, видану уповноваженим державним органом (наприклад, урядом чи його агентством, або муніципалітетом), у якій зазначено найменування суб'єкта, а також адресу його головного офісу в державі-члені або в іншій юрисдикції, у якій він, за його заявою, є резидентом, або в державі-члені чи в іншій юрисдикції, у якій суб'єкт був зареєстрований або організований;
 - (д) будь-яку фінансову звітність, що пройшла аудиторську перевірку, кредитний звіт третьої особи, заяву про банкрутство або звіт регулятора цінних паперів.

Щодо рахунку суб'єкта, що існував раніше, фінансові установи, що звітують, можуть використовувати як документальний доказ будь-яку класифікацію в записах фінансової установи, що звітує, щодо власника рахунку, яку було визначено на основі стандартизованої галузевої системи кодування та яку було створено фінансовою установою, що звітує, у рамках її звичайної діяльності з метою дотримання процедур боротьби з відмиванням грошей/ ідентифікації клієнтів або для інших регуляторних цілей (окрім як для цілей оподаткування), а також яку було впроваджено фінансовою установою, що звітує, до дати використання для класифікації фінансового рахунку як рахунку, що існував раніше, за умови, що фінансова установа, що звітує, не знає або не повинна знати, що така класифікація є неправильною або ненадійною. Термін «стандартизована галузева система кодування» означає систему кодування, що використовується для класифікації установ за видом діяльності для цілей, інших ніж оподаткування.

СЕКЦІЯ ІХ

ЕФЕКТИВНЕ ВПРОВАДЖЕННЯ

Згідно зі статтею 8(3а) цієї Директиви, держави-члени повинні мати правила та адміністративні процедури для забезпечення ефективного впровадження та дотримання визначених вище процедур звітування та комплексної перевірки, у тому числі:

- (1) правила, що перешкоджають фінансовим установам, особам або посередникам використовувати практики, спрямовані на уникнення процедур звітування та комплексної перевірки;
- (2) правила, що вимагають від фінансових установ, що звітують, зберігати записи щодо вжитих заходів та будь-які докази, які використовувалися для здійснення зазначених вище процедур, а також належні заходи для отримання таких записів;
- (3) адміністративні процедури для перевірки дотримання фінансовими установами, що звітують, процедур звітування та комплексної перевірки; адміністративні процедури для контролю фінансової установи, що звітує, у разі повідомлення про недокументовані рахунки;
- (4) адміністративні процедури для забезпечення низького ризику використання суб'єктів і рахунків, визначених у національному праві як фінансові установи, що не звітують, і «виключені рахунки», для ухилення від сплати податків; та

(5) ефективні положення щодо забезпечення виконання для усунення невідповідності.

СЕКЦІЯ X

ДАТИ ІМПЛЕМЕНТАЦІЇ ДЛЯ ФІНАНСОВИХ УСТАНОВ, ЩО ЗВІТУЮТЬ, РОЗТАШОВАНИХ В АВСТРІЇ

У випадку фінансових установ, що звітують, які розташовані в Австрії, усі покликання на «2016 рік» та «2017 рік» у цьому додатку необхідно тлумачити як покликання на «2017 рік» та «2018 рік», відповідно.

У випадку рахунків, що існували раніше, якими володіють фінансові установи, що звітують, розташовані в Австрії, усі покликання на «31 грудня 2015 року» у цьому додатку необхідно тлумачити як покликання на «31 грудня 2016 року».

ДОДАТОК II

ДОДАТКОВІ ПРАВИЛА ЩОДО ЗВІТУВАННЯ ТА КОМПЛЕКСНОЇ ПЕРЕВІРКИ ІНФОРМАЦІЇ ПРО ФІНАНСОВІ РАХУНКИ

1. Зміна обставин

«Зміна обставин» включає будь-яку зміну, що призводить до доповнення інформації стосовно статусу особи або іншим чином суперечить такому статусу особи. Крім того, зміна обставин включає будь-яку зміну або доповнення інформації стосовно рахунку власника рахунку (включаючи додавання, заміну або іншу зміну власника рахунку) або будь-яку зміну або доповнення інформації стосовно будь-якого рахунку, пов'язаного з таким рахунком (із застосуванням правил агрегування рахунків, описаних у підпараграфі C(1)–(3) секції VII додатка I), якщо така зміна або доповнення інформації впливає на статус власника рахунку.

Якщо фінансова установа, що звітує, використовувала результати тесту адреси реєстрації, описаного в підпараграфі B(1) секції III додатка I, і відбулася зміна обставин, у результаті якої фінансова установа, що звітує, дізналася або повинна була дізнатися, що початкові документальні докази (або інша еквівалентна документація) є неправильними або ненадійними, фінансова установа, що звітує, повинна до останнього дня відповідного календарного року чи іншого відповідного звітного періоду або 90 календарних днів після отримання повідомлення або виявлення такої зміни обставин, залежно від того, яка із цих дат настане пізніше, отримати документ самостійної оцінки та нові документальні докази з метою встановлення резидентства для цілей оподаткування власника рахунку. Якщо фінансова установа, що звітує, не може отримати документ самостійної оцінки або нові документальні докази до зазначеної дати, фінансова установа, що звітує, повинна застосувати процедуру пошуку в електронних записах, описану в підпараграфі B(2)–(6) секції III додатка I.

2. Документ самостійної оцінки щодо нових рахунків суб'єкта

Щодо нових рахунків суб'єктів, для визначення того, чи є контролююча особа пасивного нефінансового суб'єкта підзвітною особою, фінансова установа, що звітує, може використовувати лише документ самостійної оцінки власника рахунку або контролюючої особи.

3. Резидентство фінансової установи

Фінансова установа є «резидентом» у державі-члені, якщо вона перебуває під юрисдикцією такої держави-члена (тобто держава-член може примусово вимагати звітність від фінансової установи). У загальному, у випадках, коли фінансова установа є резидентом для цілей оподаткування в державі-члені, вона перебуває під юрисдикцією такої держави-члена та, відповідно, є фінансовою установою

держави-члена. У випадку трасту, який є фінансовою установою (незалежно від того, чи він є резидентом для цілей оподаткування в державі-члені), траст вважається таким, що перебуває під юрисдикцією держави-члена, якщо один або більше його довірчих власників є резидентами в такій державі-члені, окрім випадків, коли траст надає всю інформацію, що вимагається згідно з цією Директивою, щодо підзвітних рахунків, які ведуться трастом, іншій державі-члені, тому що він є резидентом для цілей оподаткування в такій іншій державі-члені. Однак у випадках, коли фінансова установа (інша ніж траст) не має резидентства для цілей оподаткування (наприклад, тому що вона вважається прозорою для цілей оподаткування або розташована в юрисдикції, у якій не стягується податок на прибуток), вона вважається такою, що перебуває під юрисдикцією держави-члена та, відповідно, є фінансовою установою держави-члена, якщо:

- (a) вона зареєстрована відповідно до законодавства держави-члена;
- (b) її керівництво (у тому числі фактичне керівництво) розташоване в державі-члені; або
- (c) вона підлягає фінансовому нагляду в державі-члені.

У випадках, коли фінансова установа (інша ніж траст) є резидентом у двох або більше державах-членах, така фінансова установа підпадає під дію обов'язків щодо звітування та комплексної перевірки в державі-члені, у якій вона веде фінансовий рахунок (фінансові рахунки).

4. Ведення рахунку

У загальному, рахунок вважається таким, що ведеться фінансовою установою, зокрема:

- (a) у випадку кастодіального рахунку — фінансовою установою, яка зберігає активи на рахунок (включаючи фінансову установу, яка номінально володіє цінними паперами власника рахунку в такій установі);
- (b) у випадку депозитного рахунку — фінансовою установою, зобов'язаною здійснювати виплати за рахунком (за винятком агента фінансової установи, незалежно від того, чи такий агент є фінансовою установою);
- (c) у випадку будь-якої участі в капіталі або боргових зобов'язаннях фінансової установи, яка є фінансовим рахунком, — відповідною фінансовою установою;
- (d) у випадку договору страхування з грошовою вартістю або договору про ануїтет — фінансовою установою, зобов'язаною здійснювати виплати за договором.

5. Трасти, які є пасивними нефінансовими суб'єктами

Суб'єкт, як-от партнерство, партнерство з обмеженою відповідальністю або подібне юридичне утворення, що не має резидентства для цілей оподаткування відповідно до підпараграфу D(3) секції VIII додатка I, вважається резидентом у юрисдикції, у якій розташоване його фактичне керівництво. Для цих цілей юридична особа або юридичне утворення вважаються «подібними» до партнерства та партнерства з обмеженою відповідальністю у випадках, коли вони не розглядаються як оподатковувана одиниця в державі-члені відповідно до податкового законодавства такої держави-члена. Однак для уникнення дублювання звітності (з огляду на широку сферу охоплення терміну «контролюючі особи» у випадку трасту) траст, який є пасивним нефінансовим суб'єктом, не може вважатися подібним юридичним утворенням.

6. Адреса головного офісу суб'єкта

Одна з вимог, описаних у підпараграфі E(6)(c) секції VIII додатка I, полягає в тому, що стосовно суб'єкта в офіційній документації необхідно зазначити адресу головного офісу суб'єкта в державі-члені чи іншій юрисдикції, у якій він, за його заявою, є резидентом, або в державі-члені чи іншій юрисдикції, у якій суб'єкт був зареєстрований або організований. Адресою головного офісу суб'єкта є, у загальному, місцезнаходження його фактичного керівництва. Адреса фінансової установи, у якій суб'єкт має рахунок, поштова скринька або адреса, що використовується виключно для поштових

цілей, не є адресою головного офісу суб'єкта, окрім випадків, коли така адреса є єдиною адресою, що використовується суб'єктом, і зазначена в установчих документах суб'єкта як його юридична адреса. Крім того, адреса, надана відповідно до вказівок про направлення всієї пошти за такою адресою, не є адресою головного офісу суб'єкта.

▼МЗ

ДОДАТОК III

ПРАВИЛА НАДАННЯ ІНФОРМАЦІЇ ДЛЯ ГРУП БАГАТОНАЦІОНАЛЬНИХ ПІДПРИЄМСТВ

СЕКЦІЯ I

ОЗНАЧЕННЯ ТЕРМІНІВ

1. Термін «група» означає сукупність підприємств, пов'язаних відносинами власності або контролю таким чином, що вона зобов'язана готувати консолідовану фінансову звітність для цілей фінансового звітування згідно із застосовними принципами бухгалтерського обліку або була би зобов'язана це робити, якби частками участі в капіталі будь-якого з підприємств торгували на публічній фондовій біржі.
2. Термін «підприємство» означає будь-яку форму ведення діяльності будь-якою особою, зазначеною в пунктах (b), (c) і (d) пункту 11 статті 3.
3. Термін «група БНП» означає будь-яку групу, яка включає два або більше підприємств, що мають податкове резидентство в різних юрисдикціях, або включає підприємство, що є резидентом для цілей оподаткування в одній юрисдикції та обкладається податком на діяльність, що здійснюється через постійне представництво, в іншій юрисдикції, і яка не є виключеною групою БНП.
4. Термін «виключена група БНП» означає, стосовно будь-якого фінансового року групи, групу із сукупним консолідованим доходом групи менше 750 000 000 євро або суми в національній валюті, що приблизно еквівалентна 750 000 000 євро станом на січень 2015 року, за фінансовий рік, що безпосередньо передував звітному фінансовому року, як відображено в її консолідованій фінансовій звітності за такий попередній фінансовий рік.
5. Термін «конституентний суб'єкт» означає будь-що із зазначеного нижче:
 - (a) будь-яку окрему організаційну одиницю групи БНП, яка включена в консолідовану фінансову звітність групи БНП для цілей фінансового звітування або була би включена, якби частками участі в капіталі такої організаційної одиниці групи БНП торгували на публічній фондовій біржі;
 - (b) будь-яку таку організаційну одиницю, виключену з консолідованої фінансової звітності групи БНП виключно на підставі розміру або значимості;
 - (c) будь-яке постійне представництво будь-якої окремої організаційної одиниці групи БНП, зазначеної в пункті (a) або (b), за умови, що організаційна одиниця готує окрему фінансову звітність для такого постійного представництва для цілей фінансового звітування, регуляторних цілей, податкового звітування або внутрішнього управлінського контролю.
6. Термін «суб'єкт, що звітує» означає конституентного суб'єкта, який зобов'язаний подавати звіт у розрізі країн із дотриманням вимог статті 8aa(3) у юрисдикції податкового резидентства від

імені групи БНП. Суб'єкт, що звітує, може бути кінцевою материнською компанією, сурогатною материнською компанією або будь-яким суб'єктом, описаним у пункті 1 секції II.

7. Термін «кінцева материнська компанія» означає конституентного суб'єкта групи БНП, який відповідає таким критеріям:
 - (а) він прямо або опосередковано володіє достатньою часткою участі в одному або більше конституентних суб'єктів такої групи БНП, у зв'язку із чим він зобов'язаний готувати консолідовану фінансову звітність згідно з принципами бухгалтерського обліку, які зазвичай застосовуються в його юрисдикції податкового резидентства, або був би зобов'язаний, якби частками його участі торгували на публічній фондовій біржі в його юрисдикції податкового резидентства;
 - (б) відсутній інший конституентний суб'єкт такої групи БНП, що прямо або опосередковано володіє часткою участі, описаною в пункті (а), у конституентному суб'єкті, що згадується першим.
8. Термін «сурогатна материнська компанія» означає одного конституентного суб'єкта групи БНП, який був призначений такою групою БНП як єдиний замісник кінцевої материнської компанії для подання звіту в розрізі країн у юрисдикції податкового резидентства такого конституентного суб'єкта від імені такої групи БНП, якщо застосовується одна або більше умов, визначених у пункті (б) першого параграфу пункту 1 секції II.
9. Термін «фінансовий рік» означає річний звітний період, за який кінцева материнська компанія групи БНП готує фінансову звітність.
10. Термін «звітний фінансовий рік» означає фінансовий рік, фінансові та операційні результати за який відображаються у звіті в розрізі країн, зазначеному у статті 8aa(3).
11. Термін «кваліфікована угода між компетентними органами» означає угоду, яка укладена між уповноваженими представниками держави-члена ЄС і юрисдикції поза межами Союзу, що є сторонами міжнародної угоди, і яка вимагає здійснення автоматичного обміну звітами в розрізі країн між юрисдикціями-сторонами.
12. Термін «міжнародна угода» означає багатосторонню Конвенцію про взаємну адміністративну допомогу в податкових справах, будь-яку двосторонню або багатосторонню податкову конвенцію або будь-яку угоду про обмін податковою інформацією, стороною якої є держава-член і згідно з умовами якої надаються юридичні повноваження для обміну податковою інформацією між юрисдикціями, включно з автоматичним обміном такою інформацією.
13. Термін «консолідована фінансова звітність» означає фінансову звітність групи БНП, у якій активи, зобов'язання, доходи, витрати та грошові потоки кінцевої материнської компанії та конституентних суб'єктів відображені так, ніби вони відповідають одному суб'єкту господарювання.
14. Термін «системне порушення» стосовно юрисдикції означає, що юрисдикція має чинну кваліфіковану угоду між компетентними органами з державою-членом, але тимчасово припинила автоматичний обмін (з причин, інших ніж ті, що відповідають умовам такої угоди), або що юрисдикція іншим чином неодноразово не подавала державі-члену звіти в розрізі країн, що перебувають у її розпорядженні, для груп БНП, які мають конституентних суб'єктів у відповідній державі-члені.

СЕКЦІЯ II

ЗАГАЛЬНІ ВИМОГИ ЩОДО ЗВІТУВАННЯ

1. Конституентний суб'єкт, який є резидентом у державі-члені і який не є кінцевою материнською компанією групи БНП, повинен подати звіт у розрізі країн за звітний фінансовий рік групи БНП,

конституентним суб'єктом якої він є, якщо дотримані такі критерії:

- (a) суб'єкт є резидентом для цілей оподаткування в державі-члені;
- (b) застосовується одна з таких умов:
 - (i) кінцева материнська компанія групи БНП не зобов'язана подавати звіт у розрізі країн у своїй юрисдикції податкового резидентства;
 - (ii) юрисдикція, у якій кінцева материнська компанія є резидентом для цілей оподаткування, має чинну міжнародну угоду, стороною якої є держава-член, але не має чинної кваліфікованої угоди між компетентними органами, стороною якої є держава-член, до моменту часу, визначеного у статті 8aa(1), для подання звіту в розрізі країн за звітний фінансовий рік;
 - (iii) відбулося системне порушення з боку юрисдикції податкового резидентства кінцевої материнської компанії, яке було повідомлено державою-членом конституентному суб'єкту, що є резидентом для цілей оподаткування в такій державі-члені.

Без обмеження зазначеного у статті 8aa(1) обов'язку кінцевої материнської компанії або сурогатної материнської компанії подавати звіт у розрізі країн за фінансовий рік групи БНП, що починається 01 січня 2016 року або пізніше, держави-члени можуть вирішити, що обов'язок конституентних суб'єктів, визначений у пункті 1 цієї секції, застосовується до звіту в розрізі країн за звітний фінансовий рік, що починається 01 січня 2017 року або пізніше.

Конституентний суб'єкт, який є резидентом у державі-члені, як визначено в першому параграфі цього пункту, повинен вимагати, щоб кінцева материнська компанія надала йому всю інформацію, необхідну для забезпечення його здатності виконати свої обов'язки щодо подання звіту в розрізі країн згідно зі статтею 8aa(3). Якщо, незважаючи на це, суб'єкт-учасник не отримав усю необхідну інформацію для звітування від імені групи БНП, такий суб'єкт-учасник повинен подати звіт у розрізі країн, який містить усю інформацію, що перебуває в його розпорядженні або була отримана, і повідомити своїй державі-члену резидентства, що кінцева материнська компанія відмовилася надавати необхідну інформацію. Це не обмежує право відповідної держави-члена на застосування санкцій, передбачених у її національному законодавстві, і така держава-член повинна повідомити всі держави-члени про таку відмову.

Якщо існує більше ніж один конституентний суб'єкт тієї самої групи БНП, що є резидентом для цілей оподаткування в Союзі, і застосовується одна або більше умов, визначених у пункті (b) першого параграфа, група БНП може призначити одного з таких конституентних суб'єктів для цілей подання звіту в розрізі країн, з дотриманням вимог статті 8aa(3), за будь-який звітний фінансовий рік у строк, визначений у статті 8aa(1), і повідомити державі-члену, що таке подання спрямоване на виконання вимоги щодо надання інформації до всіх конституентних суб'єктів такої групи БНП, які є резидентами для цілей оподаткування в Союзі. Відповідна держава-член повинна, згідно зі статтею 8aa(2), надати отриманий звіт у розрізі країн будь-якій іншій державі-члену, у якій, згідно з інформацією, наведеною у звіті в розрізі країн, один або більше конституентних суб'єктів групи БНП суб'єкта, що звітує, є резидентами для цілей оподаткування або обкладаються податком на діяльність, що здійснюється через постійне представництво.

Якщо конституентний суб'єкт не може отримати всю інформацію, необхідну для подання звіту в розрізі країн згідно зі статтею 8aa(3), такий конституентний суб'єкт не може бути призначений суб'єктом, що звітує від імені групи БНП, згідно з четвертим параграфом цього пункту. Це правило не обмежує обов'язок конституентного суб'єкта повідомити своїй державі-члену резидентства, що кінцева материнська компанія відмовилася надавати необхідну інформацію.

2. Як відступ від пункту 1, коли застосовується одна або більше умов, визначених у пункті (b) першого параграфу пункту 1, суб'єкт, описаний у пункті 1, не зобов'язаний подавати звіт у розрізі країн за будь-який звітний фінансовий рік, якщо група БНП, конституентним суб'єктом якої він є, надала звіт у розрізі країн згідно зі статтею 8aa(3) за такий фінансовий рік через сурогатну материнську компанію, яка подає такий звіт у розрізі країн податковому органу своєї юрисдикції податкового резидентства не пізніше дати, визначеної у статті 8aa(1), і яка, якщо сурогатна материнська компанія є податковим резидентом у юрисдикції поза межами Союзу, відповідає таким умовам:
 - (a) юрисдикція податкового резидентства сурогатної материнської компанії вимагає подання звітів у розрізі країн із дотриманням вимог статті 8aa(3);
 - (b) юрисдикція податкового резидентства сурогатної материнської компанії має чинну кваліфіковану угоду між компетентними органами, стороною якої є держава-член, до моменту часу, визначеного у статті 8aa(1) для подання звіту в розрізі країн за звітний фінансовий рік;
 - (c) юрисдикція податкового резидентства сурогатної материнської компанії не повідомила державу-члена про системне порушення;
 - (d) юрисдикція податкового резидентства сурогатної материнської компанії була повідомлена не пізніше останнього дня звітного фінансового року відповідної групи БНП конституентним суб'єктом, що є резидентом для цілей оподаткування у своїй юрисдикції, що він є сурогатною материнською компанією;
 - (e) державі-члену було надано повідомлення згідно з пунктом 4.
3. Держави-члени повинні вимагати, щоб будь-який конституентний суб'єкт групи БНП, що є резидентом для цілей оподаткування у відповідній державі-члені, повідомив державі-члену, чи він є кінцевою материнською компанією чи сурогатною материнською компанією, або конституентним суб'єктом, призначеним відповідно до пункту 1, не пізніше останнього дня звітного фінансового року відповідної групи БНП. Держави-члени можуть продовжити такий строк до останнього дня подання податкової декларації такого конституентного суб'єкта за попередній фінансовий рік.
4. Держави-члени повинні вимагати, щоб, якщо конституентний суб'єкт групи БНП, що є резидентом для цілей оподаткування у відповідній державі-члені, не є кінцевою материнською компанією, сурогатною материнською компанією або конституентним суб'єктом, призначеним згідно з пунктом 1, він повідомив державі-члену ідентифікаційні дані та податкове резидентство суб'єкта, що звітує, не пізніше останнього дня звітного фінансового року відповідної групи БНП. Держави-члени можуть продовжити такий строк до останнього дня подання податкової декларації такого конституентного суб'єкта за попередній фінансовий рік.
5. У звіті в розрізі країн повинна бути вказана валюта сум, зазначених у такому звіті.

Таблиця 2 Перелік усіх конститuentних суб'єктів групи БНП, включених до кожного агрегування за податковою юрисдикцією

Найменування групи БНП: Відповідний фінансовий рік:														
Податкова юрисдикція	Конститuentні суб'єкти, які резидентами податковій юрисдикції	Податкова юрисдикція організації або реєстрації, якщо вона відмінна від податкової юрисдикції резидентства	Основна господарська діяльність											
			Дослідження і розробки	Володіння або управління інтелектуальною власністю	Постачання або закупівлі	Виробництво або переробка	Продажі, маркетинг або розповсюдження	Адміністративні, управлінські або допоміжні послуги	Надання послуг непов'язаним особам	Внутрішньогрупове фінансування	Регульовані фінансові послуги	Страхування	Володіння акціями або іншими інструментами власного капіталу	Діяльність або відсутня
	1.													
	2.													
	3.													
	1.													
	2.													
	3.													

⁽¹⁾ Зазначте характер діяльності конститuentного суб'єкта в розділі «Додаткова інформація»

Таблиця 3. Додаткова інформація

Найменування групи БНП:

Відповідний фінансовий рік:

Зазначте будь-яку додаткову стислу інформацію або пояснення, які ви вважаєте необхідними або які сприятимуть розумінню обов'язкової інформації, наведеної у звіті в розрізі країн

В. Загальні інструкції щодо надання інформації у звіті в розрізі країн

1. Мета

Ця форма повинна використовуватися для звітування про розподіл доходів, податків і видів господарської діяльності групи багатонаціональних підприємств (БНП) у розрізі податкових юрисдикцій.

2. Підхід до філій і постійних представництв

Дані про постійне представництво повинні повідомлятися з покликанням на податкову юрисдикцію, у якій воно розташоване, а не на податкову юрисдикцію резидентства організаційної одиниці, до якої входить постійне представництво. Звітність щодо податкової юрисдикції резидентства організаційної одиниці, до якої входить постійне представництво, не повинна включати фінансові дані, пов'язані з постійним представництвом.

3. Період, який охоплює річна форма

Ця форма охоплює фінансовий рік БНП, що звітує. Щодо конститuentних суб'єктів, на розсуд БНП, що звітує, у формі повинна бути послідовно відображена така інформація:

- (a) інформація за фінансовий рік відповідних конститuentних суб'єктів, що завершується в ту саму дату, що й фінансовий рік БНП, що звітує, або що завершується упродовж 12-місячного періоду, що передує такій даті;
- (b) інформація про всіх відповідних конститuentних суб'єктів, повідомлена за фінансовий рік БНП, що звітує.

4. Джерело даних

При заповненні форми БНП, що звітує, повинне з року в рік послідовно використовувати ті самі джерела даних. БНП, що звітує, може вибрати використовувати дані зі своїх пакетів звітності для цілей консолідації, встановлених законом фінансових звітів окремих суб'єктів, регуляторних фінансових звітів або внутрішніх управлінських звітів. Звітування про доходи, прибутки та податки у формі не обов'язково узгоджувати з консолідованою фінансовою звітністю. Якщо в якості основи для звітування використовуються встановлені законом фінансові звіти, усі суми повинні бути конвертовані в заявлену функціональну валюту БНП, що звітує, за середнім обмінним курсом у році, визначеному в розділі «Додаткова інформація» форми. Однак не потрібно здійснювати коригування у зв'язку з відмінностями принципів бухгалтерського обліку, які застосовуються в різних податкових юрисдикціях.

БНП, що звітує, повинне надати стислий опис джерел даних, використаних при підготовці форми, у розділі «Додаткова інформація» форми. У разі зміни джерела даних, що використовується з року в рік,

В. Особливі інструкції щодо надання інформації у звіті в розрізі країн

1. Огляд розподілу доходів, податків і видів господарської діяльності за податковою юрисдикцією (таблиця 1)

1.1. Податкова юрисдикція

У першому стовпці форми БНП, що звітує, повинне вказати всі податкові юрисдикції, у яких конститuentні суб'єкти групи БНП є резидентами для цілей оподаткування. Податкова юрисдикція визначається як держава або як недержавна юрисдикція, що має фіскальну автономію. Усі конститuentні суб'єкти групи БНП, які, на думку БНП, що звітує, не є резидентами жодної податкової юрисдикції для цілей оподаткування, вказуються окремим рядком. Якщо конститuentний суб'єкт є резидентом в більше ніж одній податковій юрисдикції, для визначення податкової юрисдикції резидентства застосовується колізійна норма застосовного податкового договору. За відсутності застосовного податкового договору інформація про конститuentного суб'єкта повинна подаватися в податковій юрисдикції місцезнаходження фактичного керівництва конститuentного суб'єкта. Місцезнаходження фактичного керівництва визначають згідно з узгодженими на міжнародному рівні стандартами.

1.2. Доходи

У трьох стовпцях форми під заголовком «Доходи» БНП, що звітує повинне повідомити таку інформацію:

- (a) суму доходів усіх конститuentних суб'єктів групи БНП у відповідній податковій юрисдикції, отриманих від операцій з асоційованими підприємствами;
- (b) суму доходів усіх конститuentних суб'єктів групи БНП у відповідній податковій юрисдикції, отриманих від операцій з незалежними сторонами;
- (c) загальну суму значень, зазначених у пунктах (a) та (b).

Доходи повинні включати доходи від продажу товарно-матеріальних цінностей та майна, послуг, роялті, відсотки, премії та будь-які інші суми. Доходи не повинні включати платежі, отримані від інших конститuentних суб'єктів, які розглядаються як дивіденди в податковій юрисдикції платника.

1.3. Прибуток (збиток) до сплати податку на прибуток

У п'ятому стовпці форми БНП, що звітує, повинне вказати суму прибутку (збитку) до сплати податку на прибуток усіх конститuentних суб'єктів, які є резидентами для цілей оподаткування у відповідній податковій юрисдикції. Прибуток (збиток) до сплати податку на прибуток повинен включати всі надзвичайні статті доходів та витрат.

1.4. Сплачений податок на прибуток (у грошовій формі)

У шостому стовпці форми БНП, що звітує, повинне вказати загальну суму податку на прибуток, фактично сплачену за відповідний фінансовий рік усіма конститuentними суб'єктами, які є резидентами для цілей оподаткування у відповідній податковій юрисдикції. Сплачені податки повинні включати податки, сплачені конститuentним суб'єктом у грошовій формі в податковій юрисдикції резидентства та в усіх інших податкових юрисдикціях. Сплачені податки повинні включати податки з джерела доходів, сплачені іншими суб'єктами (асоційованими підприємствами та незалежними підприємствами) з платежів конститuentному суб'єкту. Відповідно, якщо компанія А, що є резидентом у податковій юрисдикції А, отримує відсоток у податковій юрисдикції В, податок, утриманий у податковій юрисдикції В, повинен бути повідомлений компанією А.

У сьомому стовпці форми БНП, що звітує, повинне вказати суму нарахованих поточних податкових витрат щодо оподатковуваних прибутків або збитків у році звітування всіх конституентних суб'єктів, які є резидентами для цілей оподаткування у відповідній податковій юрисдикції. Поточні податкові витрати повинні враховувати лише операції в поточному році і не повинні включати відстрочені податки або резерви на погашення невизначених податкових зобов'язань.

1.6. Заявлений капітал

У восьмому стовпці форми БНП, що звітує, повинне вказати суму заявленого капіталу всіх конституентних суб'єктів, які є резидентами для цілей оподаткування у відповідній податковій юрисдикції. Щодо постійних представництв, інформація про заявлений капітал повинна повідомлятися юридичною особою, до якої відноситься таке постійне представництво, за винятком випадків існування визначеної вимоги до капіталу в податковій юрисдикції постійного представництва для регуляторних цілей.

1.7. Накопичений прибуток

У дев'ятому стовпці форми БНП, що звітує, повинне вказати загальну суму накопиченого прибутку всіх конституентних суб'єктів, які є резидентами для цілей оподаткування у відповідній податковій юрисдикції, станом на кінець року. Щодо постійних представництв, інформація про накопичений прибуток повинна повідомлятися юридичною особою, до якої відноситься таке постійне представництво.

1.8. Чисельність працівників

У десятому стовпці форми БНП, що звітує, повинне вказати загальну чисельність працівників в еквіваленті повної зайнятості всіх конституентних суб'єктів, які є резидентами для цілей оподаткування у відповідній податковій юрисдикції. Чисельність працівників може повідомлятися станом на кінець року на основі середнього рівня зайнятості за такий рік або на будь-якій іншій основі, що послідовно, з року в рік, застосовується щодо усіх податкових юрисдикцій. З цією метою незалежні підрядники, які беруть участь у звичайній операційній діяльності конституентного суб'єкта, можуть вказуватися як працівники. Допускається обґрунтоване округлення або наближення чисельності працівників за умови, що таке округлення або наближення істотно не спотворює відносний розподіл працівників за різними податковими юрисдикціями. Необхідно застосовувати послідовні підходи з року в рік і щодо всіх суб'єктів.

1.9. Матеріальні активи, інші ніж грошові кошти та їх еквіваленти

У одинадцятому стовпці форми БНП, що звітує, повинне вказати суму чистої балансової вартості матеріальних активів усіх конституентних суб'єктів, які є резидентами для цілей оподаткування у відповідній податковій юрисдикції. Щодо постійних представництв, інформація про активи повинна повідомлятися з покликанням на податкову юрисдикцію, у якій розташоване відповідне постійне представництво. Матеріальні активи для таких цілей не включають грошові кошти або їх еквіваленти, нематеріальні активи або фінансові активи.

2. Перелік усіх конституентних суб'єктів групи БНП, включених до кожного агрегування за податковою юрисдикцією (таблиця 2)

2.1. Конституентні суб'єкти, які є резидентами в податковій юрисдикції

БНП, що звітує, повинне вказати, у розрізі податкових юрисдикцій і за найменуванням юридичної особи, усіх конституентних суб'єктів групи БНП, які є резидентами для цілей оподаткування у відповідній податковій юрисдикції. Однак, як зазначено в пункті 2 загальних інструкцій щодо постійних представництв, постійне представництво повинне бути зазначене з покликанням на податкову юрисдикцію, у якій воно розташоване. Необхідно зазначити юридичну особу, до якої відноситься таке постійне представництво.

2.2. Податкова юрисдикція організації або реєстрації, якщо вона відмінна від податкової юрисдикції резидентства

БНП, що звітує, повинне вказати назву податкової юрисдикції, згідно із законодавством якої організований або зареєстрований конституентний суб'єкт групи БНП, якщо вона відмінна від податкової юрисдикції резидентства.

2.3. Основна господарська діяльність

БНП, що звітує, повинне визначити характер основної господарської діяльності, що здійснюється конституентним суб'єктом у відповідній податковій юрисдикції, шляхом проставлення позначки в одній або більше відповідних граф.

▼M5

ДОДАТОК IV

ХАРАКТЕРНІ ОЗНАКИ

Частина I. Тест основної вигоди

Загальні характерні ознаки в категорії А та специфічні характерні ознаки в категорії В і згідно з пунктами (b)(i), (c) та (d) параграфа 1 категорії С, можуть бути враховані, тільки якщо вони проходять «тест основної вигоди».

Цей тест вважається пройденим, якщо можна встановити, що основною вигодою або однією з основних вигод, які, беручи до уваги всі відповідні факти та обставини, обґрунтовано може отримати особа від механізму, є отримання податкової вигоди.

У контексті характерної ознаки згідно з параграфом 1 категорії С присутність умов, визначених у пунктах (b)(i), (c) або (d) параграфа 1 категорії С, сама по собі не може бути підставою для винесення висновку, що механізм проходить тест основної вигоди.

Частина II. Категорії характерних ознак

A. Загальні характерні ознаки, пов'язані з тестом основної вигоди

1. Механізм, згідно з яким відповідний платник податків або учасник механізму зобов'язується дотримуватися умови забезпечення конфіденційності, що може вимагати від них не розголошувати, яким чином механізм може забезпечити податкову вигоду, іншим посередникам або податковим органам.
2. Механізм, згідно з яким посередник має право на отримання плати (або відсотку, оплати фінансових витрат та інших платежів) за механізм і така плата прив'язана до:
 - (a) суми податкової вигоди, отриманої від механізму; або
 - (b) фактичного отримання або неотримання податкової вигоди від механізму. Це передбачає обов'язок посередника частково або повністю повернути плату в разі часткового або повного неотримання визначеної податкової вигоди від механізму.
3. Механізм, що має істотно стандартизовану документацію та/або структуру і доступний більше ніж одному відповідному платнику податків без істотної адаптації для цілей реалізації.

B. Специфічні характерні ознаки, пов'язані з тестом основної вигоди

1. Механізм, згідно з яким учасник механізму здійснює махінації, які передбачають придбання збиткової компанії, припинення основної діяльності такої компанії та використання її збитків для

зменшення своїх податкових зобов'язань, у тому числі шляхом переведення таких збитків в іншу юрисдикцію або прискорення використання таких збитків.

2. Механізм, який дає змогу приховати доходи шляхом їх віднесення до капіталу, подарунків або інших категорій доходів, які оподатковуються за нижчою ставкою або звільнюються від оподаткування.
3. Механізм, який включає циклічні операції, що призводять до кругообігу коштів, зокрема, за допомогою залучення посередників без іншої основної комерційної функції або операцій, які компенсують або анулюють одна одну чи мають інші подібні характеристики.

C. Специфічні характерні ознаки, пов'язані з транскордонними операціями

1. Механізм, який включає транскордонні платежі, що підлягають вирахуванню, між двома або більше пов'язаних підприємств, якщо присутня принаймні одна з таких умов:
 - (a) отримувач не є резидентом для цілей оподаткування в жодній податковій юрисдикції;
 - (b) хоча отримувач є резидентом для цілей оподаткування в юрисдикції, така юрисдикція:
 - (i) не стягує жодного податку на прибуток підприємств або стягує податок на прибуток підприємств за нульовою або майже нульовою ставкою; або
 - (ii) входить до переліку юрисдикцій третіх країн, які були оцінені державами-членами колективно або в рамках ОЕСР як некооперативні;
 - (c) платіж повністю звільняється від податку в юрисдикції, у якій отримувач є резидентом для цілей оподаткування;
 - (d) платіж підпадає під пільговий податковий режим у юрисдикції, у якій отримувач є резидентом для цілей оподаткування.
2. Відрахування на одну й ту саму амортизацію активу вимагаються в більш ніж одній юрисдикції.
3. Звільнення від подвійного оподаткування щодо тієї самої статті доходів або капіталу вимагається в більш ніж одній юрисдикції.
4. Існує механізм, що включає передачі активів з істотною різницею в сумі, що вважається такою, що підлягає сплаті, за активи у відповідних юрисдикціях.

D. Специфічні характерні ознаки, які стосуються автоматичного обміну інформацією та бенефіціарної власності

1. Механізм, який може підірвати обов'язок щодо звітування згідно із законодавством, що імплементує законодавство Союзу, або будь-якими еквівалентними угодами про автоматичний обмін інформацією про фінансові рахунки, у тому числі угодами з третіми країнами, або який отримує вигоду від відсутності такого законодавства або угод. Такі механізми включають принаймні:
 - (a) використання рахунку, продукту або інвестиції, що не є або не претендує на те, щоб бути фінансовим рахунком, проте має характеристики, які істотно подібні до характеристик фінансового рахунку;
 - (b) переведення фінансових рахунків або активів у юрисдикції або використання юрисдикцій, які не зв'язані обов'язком щодо автоматичного обміну інформацією про фінансові рахунки з державою резидентства відповідного платника податків;
 - (c) зміну класифікації доходів і капіталу на продукти або платежі, які не підлягають автоматичному обміну інформацією про фінансові рахунки;
 - (d) переведення або перетворення фінансової установи, фінансового рахунку або активів у фінансову установу, фінансовий рахунок або активи, які не підлягають повідомленню в рамках

автоматичного обміну інформацією про фінансові рахунки;

- (e) використання юридичних осіб, механізмів або структур, які усувають або спрямовані на усунення звітування про одного або більше власників рахунків чи контролюючих осіб у рамках автоматичного обміну інформацією про фінансові рахунки;
 - (f) механізми, які підривають або використовують недоліки процедур комплексної перевірки, що використовуються фінансовими установами для виконання своїх обов'язків щодо надання інформації про фінансові рахунки, у тому числі використання юрисдикцій з неналежними або слабкими режимами забезпечення дотримання законодавства про боротьбу з відмиванням грошей або зі слабкими вимогами щодо забезпечення прозорості для юридичних осіб або юридичних утворень.
2. Механізм, що включає непрозорий ланцюг юридичної або бенефіціарної власності з використанням осіб, юридичних утворень або структур:
- (a) які не здійснюють суттєвої економічної діяльності із залученням відповідного персоналу, обладнання, активів і приміщень; та
 - (b) які зареєстровані, перебувають в управлінні, є резидентами, контролюються або мають осідок у будь-якій юрисдикції, іншій ніж юрисдикція резидентства одного або більше бенефіціарних власників активів, що їх утримують такі особи, юридичні утворення або структури; та
 - (c) якщо бенефіціарних власників таких осіб, юридичних утворень або структур, як означено в Директиві (ЄС) 2015/849, не можливо встановити.

Е. Специфічні характерні ознаки, які стосуються трансфертного ціноутворення

1. Механізм, який передбачає застосування односторонніх правил безпечної гавані.
2. Механізм, який передбачає передачу нематеріальних активів, які складно оцінити. Термін «нематеріальні активи, які складно оцінити» охоплює нематеріальні активи або права на нематеріальні активи, для яких на момент їх передачі між асоційованими підприємствами:
- (a) не існує надійних аналогів; та
 - (b) на момент здійснення операції прогнози майбутніх грошових потоків або доходів, які очікується отримати від переданого нематеріального активу, або припущення, які використовуються для оцінювання нематеріального активу, характеризуються високим рівнем невизначеності, внаслідок чого складно спрогнозувати рівень кінцевої вигоди від нематеріального активу на момент передачі.
3. Механізм, який включає внутрішньогрупову транскордонну передачу функцій та/або ризиків та/або активів, якщо прогнозований річний прибуток до сплати відсотків і податків (ЕВІТ) особи або осіб, що здійснюють передачу, протягом трирічного періоду після передачі менший ніж 50% прогнозованого річного ЕВІТ такої особи або осіб, що здійснюють передачу, якби передача не відбулася.

(¹) Директива Ради 2003/48/ЄС від 03 червня 2003 року про оподаткування доходу від заощаджень у формі виплат відсотків (ОВ L 157, 26.06.2003, с. 38).

(²) Директива Європейського Парламенту і Ради 2013/34/ЄС від 26 червня 2013 року про річну фінансову звітність, консолідовану фінансову звітність і пов'язані звіти певних видів суб'єктів господарювання, про внесення змін до Директиви Європейського Парламенту і Ради 2006/43/ЄС та про скасування директив Ради 78/660/ЄЕС та 83/349/ЄЕС (ОВ L 182, 29.06.2013, с. 19).

(³) ОВ L 84, 31.03.2010, с. 1.

(⁴) Директива Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2015/849 від 20 травня 2015 року про запобігання використанню фінансової системи для цілей відмивання грошей або фінансування тероризму, про внесення змін до Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 648/2012 та про скасування Директиви Європейського Парламенту і Ради 2005/60/ЄС та Директиви Комісії 2006/70/ЄС (ОВ L 141, 05.06.2015, с. 73).

(⁵) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) №182/2011 від 16 лютого 2011 року про правила і загальні принципи щодо механізмів контролю державами-членами здійснення Комісією виконавчих повноважень (ОВ L 55, 28.02.2011, с. 13).